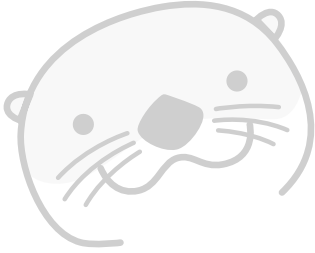

Rose

กึ่งกึ่งไม่ใช่คนน่ารักจริง ๆ นะ
听听

弄清风 บ่งซิงเปิง

เซี่ยน

บิศาจตัน

แปล

紅茶 bambino

วาดภาพปก

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ทันใดนั้นเองเสียงพลิกหนังสือก็ไปทั่วห้องสมุด

ทุกคนต่างก็มึนงงก็มาตั้งใจอ่านหนังสือ

ดูแล้วรู้เลยว่านักศึกษาคุณตั้งใจเล่าเรียนกันขนาดไหน

- บ่งซิงเปิง

คำนำสำนักพิมพ์

ทิงทิงไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ นะ เป็นนิยายที่ยังอ่านก็ยิ่งอยากจะย้อนไปเถียงชื่อเรื่องว่า “ทิงทิงไม่น่ารักตรงไหนจะทิงทิงคือลูกน้อยสุดแสนน่ารักของผู้หญิงทั้งโลกแล้วจ๊ะ” แม้เจ้าตัวจะเถียงอยู่ในใจ บ้างก็ว่าความน่ารักพวกนั้นเป็นภาพลวงตา แต่ภาพลวงตาที่ติดตัวหนุ่มน้อยน่ารักคนนี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทำอย่างไรก็สลัดไม่หลุด ดันไปถูกตาต้องใจหนุ่มสุดฮ็อตผู้แสนเย็นชาซะได้ ทว่าถึงแม้เผอิญจะเป็นคนหนึ่งๆ ไม่สนใจใคร แต่ขอให้ลืมภาพแฟนหนุ่มผู้เยอหยิ่งและเย็นชากับคนรักไปให้หมดนะคะ เพราะเผอิญหาพระเอกของเราคนนี้จะมาครองใจนักอ่านทุกท่านในฐานะเซย์ดีเด่นแห่งปีเลยทีเดียว

เมื่อคนหนึ่งๆ อย่างเผอิญกลายเป็นคนอบอุ่น เขาจะอุ่นจนฮือตอย่างกับไฟเออร์แค้ไหน ขอเชิญว่าที่คุณแม่ของน้องทิงทิงมาพิสูจน์ไปด้วยกันเลยคะ

คำเตือน : ระหว่างอ่านนิยายเรื่องนี้โปรดระวังกระเพาะของคุณให้ดี เพราะพ่อหนุ่มน้อยทิงทิงกินเก่งไม่หยอก ระวังเพลอตกตั้งสามม แ็ก และช็อกโกแลตมากินตามโดยไม่รู้ตัวนะคะ เดี่ยวจะหาว่ามาตามไรส์ไม่เตือน

Rose

ທດສະຍອຳນ

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

เขานั่งอยู่ตรงนี้โดยบังเอิญจริงๆ ซึ่งระหว่างต้นอุ้งถ้งและม้านั่งที่เขา
นั่งอยู่ ยังมีพุ่มไม้สูงแถวหนึ่งกันไว้ ทั้งสองหันหลังให้กันอยู่คนละฟาก
จึงต่างมองไม่เห็นกัน ทว่าหลังจากได้ยินเสียงเขาก็จำทั้งคู่ได้ทันทีว่าคนหนึ่ง
คือโจวเฉิง ผู้ชายที่หล่อที่สุดในมหาวิทยาลัย ส่วนอีกคนคือซูลี่ ผู้หญิง
ที่สวยที่สุดเช่นกัน

หล่อสวยสมกัน มันช่างเจริญตาเจริญใจซะจริง

แต่ซูลี่กลับไม่รับรักอย่างที่คิด เธอปฏิเสธเขาตรงๆ

โจวเฉิงถึงกับงวย “ทำไมล่ะ หรือว่าเธอมีคนที่ชอบแล้ว”

ซูลี่ส่ายหน้า แต่แล้วก็หยุดลง เธอดูลังเลเล็กน้อย

โจวเฉิงเข้าใจว่าเธอยอมรับตามนั้น จึงค่อยๆ กำมือทั้งสองข้างแน่น
แล้วถามต่ออย่างไม่พอใจนัก “ใคร”

“ฉันบอกนายไม่ได้”

จากฉากเปิดละครรักสดใสในวัยเรียน ไม่คิดเลยว่าจะกลายเป็น
ฉากจบที่ไม่สมหวัง ชายหนุ่มหลังต้นไม้อีกฝั่งรู้สึกเศร้าใจหน่อยๆ เขา
จึงหยิบกระบอกน้ำร้อนและหนังสือ เตรียมจากไปแบบเงียบๆ อันที่จริง
เรื่องซุบซิบมันก็น่าตื่นตื้นเต้นอยู่หรอก แต่มาแอบฟังอยู่อย่างนี้ไม่ดีเลย
ต่อให้โดนมัดมือชกให้ฟังก็เถอะ

ทว่าวินาทีถัดมา เขากลับได้ยินสิ่งที่ไม่คาดคิด มันทำให้เขาถูกต้อง
อยู่กับที่

“ฉันชอบเงินทองที่อยู่ภาคภาษาอังกฤษ”

“ตบ!” หนังสือในมือชายหนุ่มตกลงบนพื้น จังหวะนี้เองที่ทำให้
อีกฝ่ายรู้ว่าเขาอยู่ตรงนี้

“ใครนะ!” โจวเฉิงแหวกพุ่มไม้เพื่อมองมาทันที ทั้งคู่สบตากัน
สายตาที่จ้องเขม็งนั้นดูโกรธมาก ส่วนแววตาของซูลี่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนจาก
ความประหลาดใจธรรมดาๆ ไปเป็นตกใจและกระอักกระอ่วนอย่างมาก

ไม่กี่วินาทีถัดมา โจวเฉิงก็เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด

“นายเป็นใคร ทำไมมาอยู่ตรงนี้” ซูลี่อยากห้ามไม่ให้โจวเฉิงถาม
แต่ก็ห้ามไม่ทันแล้ว

“ฉันชื่อ...เงินทิง” ชายหนุ่มตอบกลับไป

เมื่อสิ้นเสียง ลมฤดูใบไม้ร่วงก็พัดแรงขึ้น จู่ๆ เสียงเปียโนอันอ่อนคลายก็เปลี่ยนเป็นเพลง ซิมโฟนีออฟเดสทินี² ที่ดังกึกก้องเร้าใจ

เงินทิง ชายหนุ่มปีสองภาควิชาภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย N โสตนนิทระดับเหรียญทองยี่สิบปีซ้อนตั้งแต่เกิดมา เรื่องที่เกิดขึ้นตอนนั้นทำให้สมองของเขามีความคิดผุดขึ้นมาเพียงหนึ่งเดียวคือ ‘ทิงทิงซวยแล้ว’

เห็นชัดว่าซูลัวไม่รู้จักรักเงินทิง เธอแค่เคยได้ยินชื่อและยกเขามาเป็นข้ออ้างเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่ทำให้เงินทิงสบายใจคือโจวเจิงไม่ใช่คนโง่ แค่เห็นปฏิกิริยาของเขาและซูลัวก็พอจะรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร

สรุปแล้วเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ไม่เกี่ยวกับเงินทิงเลยแม้แต่น้อย

เงินทิงคิดว่าขอแค่เขาไม่พูดก็จะไม่มีใครรู้ เพราะทั้งโจวเจิงและซูลัวเองคงไม่อยากให้เรื่องขายนี้นี้แพร่พรายออกไปเหมือนกัน แต่วันถัดมาข่าวดาวมหาวิทยาลัยปฏิเสธโจวเจิงเพราะไปชอบเงินทิงกลับแพร่สะพัดไปทั่ว

วันนี้เป็นวันเสาร์พอดี เงินทิงจึงอยู่หอไม่ได้ออกไปไหน แต่ยังไม่ทันพื้นเตียง รุมเมตของเขาก็ที่ชื่อว่าหยางซูหลินก็ถือโน้ตบุ๊กกลับเข้ามาอย่างรีบร้อน “ทิงทิง! ทิงทิง!”

เงินทิงที่กำลังเล่นเกมอยู่สะดุ้งตกใจจนมือสั่น ทำให้บาเย็ค³ ตัวละครในเกมของเขาตกจากหอคอยสูงลงสู่พื้น เลือดสาดตายคาที่ เขาหันกลับไปมองหยางซูหลินที่เหงื่อแตกเต็มหน้า “แม่แล้ว ทิงทิง

² *Symphony of Destiny* หรือ ซิมโฟนีหมายเลข 5 ประพันธ์โดย ลุดวิก ฟาน เบโทเฟน คีตกวีและนักเปียโนชาวเยอรมัน เพลงมีการเน้นตัวโน้ตสั้นและยาว เหตุผลที่บางคำแปลเรียกว่าเป็นซิมโฟนีแห่งโชคชะตา เพราะเบโทเฟนประพันธ์บทเพลงนี้ในช่วงที่หูเริ่มสูญเสียการได้ยิน เป็นดังโชคชะตาที่เขาหลีกเลี่ยงไม่ได้

³ Bayek เป็นตัวละครหลักในเกม *Assassin's Creed Origins* วางจำหน่ายครั้งแรกปี ค.ศ. 2017 เป็นเกมแนวต่อสู้ ไซไฟ และประวัติศาสตร์ เนื่องจากมีทั้งการต่อสู้ในภาคปัจจุบันและอดีต ซึ่งบาเย็คเป็นตัวละครหลักในภาคอดีต

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

“อ๊วย นายเลิกสนใจเกมก่อนเถอะ เขารู้เรื่องที่จะลั่วสารภาพรักกับนายกันทั่วแล้วนะ นายไม่รู้สิก็อะไรเลยเธอ หรือว่ายังไม่รู้เรื่องเนี่ย”

“สารภาพรักกับฉัน?”

“ก็ใช่ล่ะสิ!”

เมื่อหยางซู่หลินเห็นเงินทิงไม่เดือดเนื้อร้อนใจ เขาจึงเปิดโน้ตบุ๊กแล้วล็อกอินเข้าเว็บเพจของมหาวิทยาลัยให้อีกฝ่ายดู เงินทิงโน้มตัวเข้าไปดูใกล้ๆ แก้วในลิบของกระตู่ที่ได้รับความนิยมมีคำว่า “เงินทิง” อยู่ในนั้น

กระตู่ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดและมีข้อความค่อนข้างรุนแรงคือ [เข้าไปแล้ว! ใครจะไปคิดว่าความมหาวิทยาลัยจะปฏิเสธรักจากโจวจิงสุดหล่อคณะเศรษฐศาสตร์และการจัดการได้!!! ซ็อกตาตั้งกันไปเลยจ้า!!!] พอคลิกเข้าไปดู ก็将与กับความสับสนวุ่นวายครั้งใหญ่แห่งปีของนักศึกษาแต่ละภาค

อู่อวีไม่เป็นสองรองใคร⁴ : [แม่เทพธิดานี้ตาบอดเธอ! ทำไมไม่เป็นฉันนะ!]

ดินแดนอาเหลียน⁵ : [เงินทิงคือใครอะ]

อาๆๆๆ : [สมบัติของภาคภาษาอังกฤษงล่ะ]

เขยใหญ่ลูกข้า : [ถึงเงินทิงจะน่ารักมาก แต่ถ้าเทียบกับโจวจิงแล้ว ก็ยังห่างไกลนะ แล้วเขากับซู่ลั่วก็ไม่เหมือนกันเลย...]

ปีศาจหัวผลไม้ : [โจวจิงช่างกล้าคิดอะไรกับเทพธิดาของพวกเรา ไอ้หน้าจืด!]

สวรรค์แห่งสายน้ำ : [เงินทิงนั่นแหละที่เป็นไอ้หน้าจืด!!!]

ทะเลสาบบูรพาอันไซ⁶ : [โจวจิงเฉยๆ อะ ฉันว่าเผยอี่เหยาคือที่สุด]

---

⁴ มาจากสำนวนจีนว่า “อู่อวีหฺลุหนี” แปลว่า ไม่เป็นสองรองใคร แต่ใช้ตัวอักษร “อู่อวี” ที่สื่อถึงชื่อคนแทน

⁵ มาจากคำว่า “อาเหลียนไป่เจียง” เป็นการตั้งชื่อล้อคำว่า “อาไซไป่เจียง” ซึ่งแปลว่า อาเซอร์ไบจาน

⁶ อันไซ เป็นชื่ออำเภอในเมืองเหยียนอัน มณฑลซานซี

ไอออนซูโครอินเจ็กชัน⁷ : [เงินทิงคู่กับนางฟ้า...ไม่ไหวมั๊ง]

ปลาตาบเงินสามเหลี่ยม⁸ : [ยังไงเงินทิงก็เทียบโจวเงินไม่ติดหรอก ถ้าซูลัวไม่อยากได้โจวเงิน ก็ยกให้ฉันซะสิ]

โดคเตอร์วอล⁹ : [โธ่เว้ย ขอถามหน่อยว่าทิงทิงของพวกเราไม่ดีตรงไหน!]

เว็บxxx18+ : [ใช่! นี่จะทนไม่ไหวแล้วนะ ยายซูลัวนี่เป็นใคร หลักฐานอะไรก็ไม่มี ที่พวกเธอพูดกันนะเพกนิวล์ทั้งนั้น!]

เจ้าคนชื่อบ๊อ : [เงินทิง? ฉันไม่เชื่อหรอก! จะเป็นเงินทิงภาคภาษาอังกฤษคนนั้นได้ยังไง! เขากับซูลัวไม่เข้ากันเลยสักนิด! แต่เธอใส่สันสูงก็สูงกว่าเขาแล้ว!]

เงินทิงอ่านแล้วเจ็บไปชั่วขณะ หยางซู่หลินอดไม่ได้จึงชักใช้ต่อ “เรื่องจริงมันเป็นยังไง ซูลัวมาสารภาพรักกับนายจริง ๆ เหมอ”

“เปล่า” เงินทิงเล่าเหตุการณ์เมื่อวานให้เขาฟังคร่าว ๆ แค่นี้ก็ประโยคที่จริงเขาไม่อยากจะเล่าเรื่องส่วนตัวของคนอื่นให้ใครฟัง แต่ตอนนี้เรื่องมันครึกโครมมากแล้ว คงไม่จำเป็นต้องปิดบังอีก

หยางซู่หลินโมโหมาก “ถ้ารู้ว่าใครเป็นคนปล่อยเรื่องนี้นะ พ่อจะไประเบิดสมองหมา ๆ ของมันเอง”

เงินทิงทำท่าแบมือยกไหล่ “บางทีอาจมีบุคคลที่สี่ได้ยินเรื่องนี้ก็ได้ หรือไม่ซูลัวกับโจวเงินอาจจะหลุดปากพูดออกมาเอง แต่ช่างมันเถอะ”

“จะช่างมันได้ยังไง นายนี้ช่างมันตลอดเลย คนบวชเป็นพระยังไม่ใจเย็นเท่านายเลยนะ”

“ตอนนี้ไม่ว่าฉันจะพูดอะไรก็แย่งั้นแหละ”

⁷ ซ้อยาฉีดรักษาผู้ป่วยที่มีภาวะขาดธาตุเหล็กในผู้ป่วยโรคโลหิตจางที่ไม่ตอบสนองต่อยากิน

⁸ มาจากคำว่า “ซานเจียวไตอวิ” ซึ่ง “ไตอวิ” คือปลาตาบเงินใหญ่ ส่วน “สามเหลี่ยม” สื่อถึงเต้าหู้ที่เห็นเป็นรูปสามเหลี่ยม จากเมนูที่นำปลาตาบเงินใหญ่มาผัดเต้าหู้สามเหลี่ยมแบบผัดไฟแดง

⁹ หรือ DDVP เป็นชื่อสารเคมีทางการเกษตรชนิดหนึ่ง ใช้เพื่อกำจัดแมลง

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

หยางซูหลินลองคิดทบทวน ก็จริงอย่างเงินทิงว่า ไม่ว่าตอนนี้เงินทิงจะพูดอะไรก็เหมือนเป็นการสุ่มไฟด้วยน้ำมัน โจวเจิงที่ผิดหวังยังได้รับความเห็นใจบ้าง แต่กับเงินทิงนั้นไม่เหมือนกัน

เงินทิงพูดต่อ “จริงๆ มันก็มีวิธีแก้อยู่นะ รับรองว่าถ้าฉันบอกไป จะไม่มีใครสงสัยความสัมพันธ์ของฉันกับซูหลิวอีกเลย”

หยางซูหลินขยับเข้าไปใกล้ๆ ด้วยความตื่นเต้น “ยังไงเธอ?”

“เปิดตัวว่าเป็นเกย์”

“...”

“ล้อเล่นน่า”

“เงินทิง! นายนี้มันจริงๆ เลยนะ!”

หยางซูหลินหึ่งรักหึ่งเกลียดมุกตลกประหลาดๆ ของเงินทิงเสียเหลือเกิน ไม่กี่วินาทีต่อมาเงินทิงก็เลื่อนโน้ตบุ๊กของหยางซูหลินออกแล้วเข้าประจำตำแหน่งของตัวเอง เริ่มบังคับตัวละครในเกมให้กระโดดข้ามหอคอยต่อไป

จริงๆ แล้วเงินทิงกังวลใจมาก

เรื่องที่ไม่มีใครปล่อยข่าวซุบซิบเรื่องนี้ออกไปยังไม่ทำให้เขากระวนกระวายใจจนแทบเข้าปฏิบัติกริยาของเหล่านักศึกษา รวากับมิได้ผู้ระดับสิบโหมกระหน่ำพัดผ่านทุ่งกว้าง จนต้นหญ้าเล็กๆ บนทุ่งนั้นไม่อาจเติบโต ทั้งยังสร้างความเสียหายครั้งใหญ่อีกด้วย

ชีวิตคนเรา เมื่อโตขึ้นก็ต้องยอมรับว่าบางเรื่องราวก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ ทำได้เพียงจำต้องยอมรับชะตากรรม

อย่างเรื่องที่บอกว่าผู้ชายจะสูงขึ้นอีกแม้จะเข้ามหาวิทยาลัยแล้วก็ไม่เห็นจริง ตอนอยู่ปีหนึ่งเงินทิงสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามเซนติเมตร ตอนนี้เขาก็ยังสูงเท่าเดิม

ส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามเซนติเมตรก็เหมือนภาพลวงตา เพราะเงินทิงหน้าเด็กและเป็นคนมีแก้ม ทั้งยังมีผมสีน้ำตาลทองหยิกเป็นลอนธรรมชาติ ทำให้เวลามองด้วยสายตา คนจะคิดว่าเขาตัวเล็กกว่าความเป็นจริงอย่างน้อยสามเซนติเมตร ยิ่งเวลาเขายืนกับผู้หญิง ผู้หญิงมักจะ

ดูสูงกว่าเสมอ เฉินทิงจึงเหมือนตัวเล็กลงไปอีกสองเซนติเมตร

ตั้งนั้นต่อให้ฉินทิงจะหน้าตาดีกว่าผู้ชายทุกคนในภาควิชาภาษาอังกฤษ แต่ก็ไม่ได้ถือว่าเป็นหนุ่มฮ็อตประจำภาค เพราะสาว ๆ ต่างยกให้เขาเป็นสมบัติที่น่าทะนุถนอมของภาคแทน ชื่อเล่นของเพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ มีทั้ง “ลูทฟี...” “ไอ้...” แต่คนอื่นกลับเรียกเขาว่า “ทิงทิง”

ลวงตานะ นั่นเป็นภาพลวงตาทั้งนั้น

ชีวิตเขามันช่างจอมปลอม

ถ้าทำใจยอมรับไม่ได้ ฉินทิงก็มีแต่ต้องระเบิดตัวเองตายไปซะเท่านั้น

“เฮ้อ...” ฉินทิงถอนหายใจยาวเหยียดเพื่อคลายความกังวล ท่ามกลางดอกไม้บานในฤดูใบไม้ผลิ เขายังคับตัวละครในเกมให้เปลี่ยนทิศหันหน้าออกสู่ทะเล แล้วพุ่งกระโดดลงน้ำด้วยความเชื่อมั่นเสียงดัง “ตูม” จบเกมอย่างสมบูรณ์แบบ

หยางซูหลินมองเขาจากด้านหลัง บางครั้งก็รู้สึกทึ่งที่จิตใจของรูมเมตคนนี้ช่างยากแท้หยั่งถึงเสียจริง

ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากนอกห้อง

อาคารหมายเลขสี่ที่ฉินทิงอาศัยอยู่เป็นหอพักรวมของนักศึกษาภาควิชาต่าง ๆ เขากับหยางซูหลินเป็นเพื่อนร่วมชั้นกัน แต่ภาควิชาภาษาอังกฤษมีผู้ชายน้อยมาก และในห้องก็มีกันอยู่แค่สามคน พวกเขาจึงต้องอยู่หอร่วมกับคนจากห้องเรียนอื่นหรือไม่ก็จากภาควิชาอื่น

เพื่อนผู้ชายห้องเดียวกันอีกคนไปอยู่กับเพื่อนห้องเรียนอื่นแล้ว ฉินทิงกับหยางซูหลินจึงต้องอยู่กับเพื่อนจากภาควิชาฟิสิกส์ หยางซูหลินมักจะพูดขำ ๆ ว่า “ห้องนี้เป็นการรวมตัวกันระหว่างศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จึงไว้เทียบทานในมหาวิทยาลัย N”

เสียงฝีเท้าที่คุ้นเคยแว่วมา ฉินทิงเดาว่ารูมเมตอีกสองคนต้องกลับมาแล้วแน่ ๆ เขารีบปิดโน้ตบุ๊ก ก่อนจะหยิบเสื้อแจ็กเก็ต แล้วตบป่าหยางซูหลิน “เมื่อวานฉันบอกแล้วว่าวันนี้ตอนเย็นมีธุระ อาจจะต้องกลับดึกหน่อย ยังไงถ้ามีคนถามเรื่องฉันกับซูลู่ นายช่วยบอกปิดให้หน่อยแล้วกันนะ!”

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

พูดจบเงินทิงก็หายไปกับสายลม อย่างมองแค่ว่าเขาขาสั้นเขี้ยว เพราะจริงๆ แล้วเขาวิ่งเร็วมาก

หยางซู่หลิน “...เดี๋ยว! นายลี้มกระเป๋าสตางค์!”

เงินทิง “ไม่เป็นไร ฉันมีแจ็กหมา¹⁰!”

“แล้วพวกเหรียญล่ะ ถ้านั่งรถไฟใต้ดินจะซื้อตัวยังไง!”

หยางซู่หลินตะโกนเรียกพลางวิ่งตามออกไปด้วย แต่ไม่ทันไรเงินทิงก็วิ่งลงไปถึงชั้นล่างแล้ว เขาจึงออกแรงโยนกระเป๋าสตางค์ให้ลอยโค้งไปหาเงินทิงอย่างสวยงาม

เงินทิงส่งแรงวิ่ง แล้วกระโดดขึ้นคว้ากระเป๋าสตางค์ได้อย่างแม่นยำ ก่อนที่เท้าทั้งสองข้างจะแตะพื้นได้อย่างสบายๆ เขาเงยหน้าขึ้นไปพร้อมกับโบกกระเป๋าสตางค์ในมือ “ขอบใจนะ!”

หยางซู่หลินมองหน้าตาน่าเอ็นดูที่แดงก่ำจากการวิ่งเร็วจัง และผมหยักศกสีน้ำตาลทองธรรมชาติที่ดูนุ่มฟูยามต้องแสงอาทิตย์ แล้วหัวใจของคนเป็นพ่อก็พองโต

เฮ้อ! ไม่รู้เจ้ากะหล่ำปลีจะโดนหมุดตันขึ้นมา¹¹ เมื่อไร... ไม่สิ! กะหล่ำปลีต้องเป็นฝ่ายตันหมูต่างหาก

เดี๋ยวนะ ทำไมคิดยังไงก็แปลกอยู่ดี

ในขณะที่หยางซู่หลินกำลังสับสน ทางฝั่งเงินทิงก็ออกจากมหาวิทยาลัย N ไปอย่างรวดเร็ว เขานั่งรถไฟใต้ดินเข้าเมืองเพื่อไปรับของ ด้วยความที่มหาวิทยาลัยอยู่ไกลจากใจกลางเมือง กว่าจะรอรับของเสร็จก็บ่ายโมงกว่าแล้ว

แต่เวลานี้ก็ดีเหมือนกัน เงินทิงเดินหوارهกรินข้างทางนิดหน่อย และเตรียมตัวไปยังสถานที่ที่แม่ได้ให้ที่อยู่เอาไว้ แม่ของเขามีเพื่อนรัก

---

¹⁰ ผู้ก่อตั้งอาลีบาบา โมเดลธุรกิจที่ทำให้ระบบสังคมไร้เงินสดของประเทศจีนเติบโตอย่างก้าวกระโดด ในที่นี้หมายถึงเงินทิงทำธุรกรรมทางออนไลน์ได้

¹¹ ส่วนวนจินเปรียบกะหล่ำปลีเป็นหญิงงาม และหมูเป็นชายหนุ่มที่หลงรักหญิงงามสำนวนเต็มๆ ที่ว่า “หมุดตันกะหล่ำปลีขึ้นมาพันดิน” จึงหมายถึงชายหนุ่มตามจีบหญิงสาวที่หมายปองสำเร็จ

คนหนึ่งอยู่ที่เมือง N หลายปีที่ผ่านมาเธอคนนี้อ้ายไปอยู่ต่างประเทศ จึงไม่มีโอกาสเจอกัน และนี่ก็เพิ่งจะกลับมา คุณน้าชื่อหรววนชิน พอกลับมา ก็ต้องหาที่อยู่และจัดแจงข้าวของต่าง ๆ ให้เรียบร้อยเสียก่อน จึงยังไม่ได้ ออกไปไหน ส่วนทางครอบครัวของเงินทิงก็ยุ่งๆ อยู่เหมือนกัน จนถึงตอนนี้ ท่านทั้งสองจึงยังไม่ได้เจอกันเลย

ตอนนี้คือเดือนตุลาคม เป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วงที่มันปูกำลังอรร้อย ครอบครัวของเงินทิงอาศัยอยู่ริมทะเลสาบหยางเฉิง¹² ปูชนถือเป็นอาหาร พิเศษประจำท้องถิ่น พอคุณอาเงินทิงเปิดฟาร์มปูอยู่ใกล้ๆ บ้านส่งปูขึ้นมาให้ แม่ของเขาจึงแบ่งมาหนึ่งกล่องเพราะอยากให้เพื่อนได้ลองลิ้มชิมรสชาติ ของปูชนจากบ้านเกิดในช่วงนี้

ตอนเงินทิงอยู่บ้าน เขาเคยช่วยแม่ส่งของและไปตลาดเช้าจนเคยชิน แล้ว ส่วนน้าหรววนคนนี้ก็เท่าที่จำได้ เขายังไม่เคยเจอมาก่อน จึงอดประหม่า และกังวลไม่ได้

ดูจากที่อยู่แม่ให้มา โลเกชั่นนั้นทั้งแพงและหรรูหรา

ครึ่งชั่วโมงต่อมา เงินทิงก็มาอยู่ที่หน้าประตูทางเข้าวิลล่าอิงเขา¹³ ถือกล่อง ปูชนที่กำลังพ่นฟองอากาศฟูๆ ออกมา เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นพนักงาน ส่งอาหาร ต่างกันแค่ไม่มีรถจักรยานไฟฟ้าที่ใช้ส่งของเท่านั้น

ยังไม่ทันกดกริ่ง ประตูบ้านก็เปิดออกพอดี สายตาเงินทิงสะดุด เข้ากับใบหน้าแสนสดใสที่มาพร้อมกับน้ำเสียงอันอบอุ่นและอ่อนโยน “ทิงทิง ไซ้หมจ๊ะ เข้ามาก่อนสิ รีบเข้ามาก่อน”

“น้าหรววน สวัสดิ์ชะ” เงินทิงกล่าวทักทายอย่างนอบน้อม

หรววนชินปฏิบัติกับเงินทิงเหมือนเขาเป็นเด็กเล็ก ๆ เธอยิ้มไม่หุบ ตั้งแต่เข้าบ้านจนมานั่งที่ห้องรับแขก

¹² ทะเลสาบน้ำจืดขนาดเล็กอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองซูโจว มณฑลเจียงซู ทางตะวันตกของจีน เป็นแหล่งที่มีชื่อเสียงเรื่องปูชน

¹³ มาจากคำว่า “บ้านซานเมี่ยซู” หมายถึง บ้านพักขนาดใหญ่หรือคอนโดมิเนียมที่สร้างอยู่ใกล้ภูเขา

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

“แม่เราน่าจะโทร.หาน้ำเร็ว ๆ หน่อย น้ำจะได้ไปรับที่มหาวิทยาลัย จากมหาวิทยาลัย N มาที่นี้ก็ช้าว่าจะใกล้ แล้วยังต้องถือของหนัก ๆ แบบนี้ มาอีก เหนื่อยแ่เลยใช้ใหม่จ๊ะ” หรวนชินเหมือนกับที่แม่ของเงินทิงบอกไว้ ทั้งร่าเริงสดใส อบอุน และใจกว้าง สายตาที่มองเงินทิงก็แสนจะอ่อนโยน ผ่านไปแป๊บเดียว ข้างหน้าของเงินทิงก็เต็มไปด้วยของว่างนานาชนิด ทั้งยังมีผลไม้สดด้วย อีกฝ่ายเหมือนเล่นมายากล เพราะแต่ละมุมของโต๊ะ รับแขกมีลิ้นชักดึงออกมาได้ ในนั้นมีของน่ารักอีกเพียบ

“รีบหยิบไปกินเร็ว นี่เป็นคลังสมบัติของน้ำเลยนะ โชคดีที่วันนี้ สามีของน้ำไม่อยู่บ้าน ไม่งั้นคงแย่งขนมน่ารักินหมดแน่” หรวนชินยิ้มไป บ่นไป เงินทิงเลือกหยิบช็อกโกแลตมากินหนึ่งแท่ง ทางตาเหลือบไปเห็น รูปครอบครัวที่วางอยู่ไม่ไกล แล้วยังรู้สึกคุ้นตาคนในภาพ

“จริงสิ แม่เราบอกหรือยังว่าลูกน้ำก็เรียนที่มหาวิทยาลัย N เหมือนกัน นะ เป็นนักเรียนใหม่ปีนี้ เด็กกว่าเราหนึ่งปี”

“นักเรียนใหม่เหรอฮะ” เงินทิงแปลกใจเล็กน้อย

“ใช่จ๊ะ ชื่อเผยอี่เหยา อยู่ภาควิชาฟิสิกส์ ถ้ารู้แต่แรกว่าเราจะมา น้ำก็ได้ให้เขาพาเรากลับมาด้วยกันแล้ว เจ้าลูกคนนี้ก็ไม่ว่ามีเรื่องอะไร เห็นทำหน้าที่เครียดดูเย็นชาตลอดเวลา ไม่รู้ว่าที่มหาวิทยาลัยใหม่จะมี เพื่อนบ้างรึเปล่า แต่พอรู้ว่าเราทั้งคู่อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน น้ำก็โล่งใจ ไปเยอะเลย”

เมื่อแม่ได้พูดถึงลูกชายของตัวเอง จะไม่มีทางจบลงง่าย ๆ แน่

เงินทิงฟังไปด้วยมองรูปไปด้วยโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกคุ้นรูปนี้มาก ชื่อเผยอี่เหยาก็คูณมาก ๆ แต่ไม่รู้ว่าเคยได้ยินชื่อนี้หรือเคยเห็นรูปนี้จากที่ไหน ทันใดนั้นร่างเล็ก ๆ ก็กระโดดขึ้นมามบนโต๊ะรับแขก เพราะไม่ทันตั้งตัว เงินทิงจึงทำน้ำผลไม้หกใส่ตัวเองด้วยความตกใจ หยดน้ำเย็น ๆ แต่งแต้ม ไปทั่วทุกส่วน

“เจ้าบะหมี่เนื้อ!” หรวนชินอุทาน แล้วคว้าตัวผู้ร้ายเจ้าปัญหาไว้ได้ ทันควัน มันคือสุนัขพันธุ์คอร์กีที่ขาสั้นเหมือนเงินทิง ดูท่ามันคงต้องใช้ แรงเยอะทีเดียวกว่าจะกระโดดขึ้นมามบนโต๊ะได้

เงินทิงลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วเพราะกลัวน้ำผลไม้จะเลอะโซฟา

หรวนชินหน้าแดงด้วยความโกรธ เธอใช้นิ้วจิ้มหัวเจ้าคอร์กี้เพื่อปรามมันอีกหลายครั้ง แล้วรีบพาเงินทิงขึ้นไปข้างบนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า “ชุดเปียกหมดเลย รีบถอดเปลี่ยนก่อนเถอะ เราน่าจะใส่เสื้อผ้าของลูกน้ำได้ เดี่ยวนำไปหาให้นะ”

เมื่อเข้ามาในห้อง หรวนชินเห็นห้องน้ำ จึงถือโอกาสให้เงินทิงอาบน้ำอุ่นไปเสียเลย

ตอนแรกเงินทิงคิดว่าแค่เซ็ด ๆ เอาก็พอ แต่พอเห็นสีหน้ารู้สึกผิดของหรวนชินจึงยอมทำตามแต่โดยดี

“น้ำหรวนชะ เตี่ยผมจัดการเรื่องน้ำอุ่นเอง” เงินทิงพูดแนะนำให้อีกฝ่ายออกไปก่อน จากนั้นค่อยหยิบเสื้อผ้าวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ ตัวเปียกน้ำผลไม้จันเหนียวเหนอะหนะไปหมด จริง ๆ ก็ไม่สบายตัวสักเท่าไร

หลังจากอาบน้ำเสร็จ เงินทิงหยิบเสื้อยืดที่วางอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมา แต่พอจะใส่กลับพบปัญหาเข้าให้...ลูกของน้ำหรวนเด็กกว่าเขาจริงเหอ

เสื้อตัวนี้ใหญ่กว่าตัวเขาหลายไซส์เลยนะ ใส่แล้วยาวจนคลุมถึงต้นขาเลย!

ไหนจะกางเกงในอีก ถึงน้ำหรวนจะหยิบตัวใหม่มาให้ก็เถอะ แต่มันก็ใหญ่...

เงินทิงไม่ยอมรับหรอกว่าตัวเองตัวเล็กจริง ๆ แต่พอหันกลับไปหยิบกางเกงวอร์มที่ดูก็รู้ว่าใส่แล้วหลวมแน่ ๆ ขึ้นมาก็กลุ้มใจ กางเกงตัวเองเปียกหมดจนใส่ไม่ได้แล้วด้วย แต่กางเกงตัวนี้...ใส่แล้วมันจะไม่หลุดลงมาจริง ๆ ใช่มั้ย

ถ้ามีเชือกมัดก็คงจะดี พอคิดได้เช่นนี้เขาก็เดินถือกางเกงตัวนั้นออกมาจากห้องน้ำ คิดว่าจะหากางเกงตัวใหม่มาใส่ แต่นี่มันห้องนอนของคนอื่น ไม่ควรไปคั่นตู้เสื้อผ้าสินะ งั้นคงต้องออกไปบอกน้ำหรวนแล้วมั้ง

“แกร๊ก” ทันไดนั่นเสียงประตูก็ดังขึ้น

เงินทิงสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ เพราะคิดว่าน้ำหรวนจะเข้ามาตอนนั้นเขาพลันรู้สึกขาไปทั้งตัว ยืนนิ่งก้าวขาไม่ออก สมองต้อไปหมดทันที

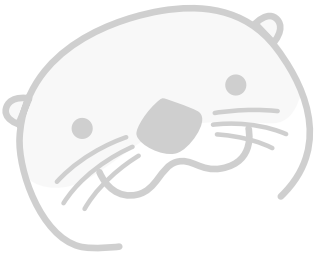
กึ่งกึ่งไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

จนกระทั่งใบหน้าของคนแปลกหน้าที่คุ้นเคยอยู่บ้างปรากฏขึ้นในสายตา
ก็ว่าได้รูปขมวดเล็กน้อย และน้ำเสียงทุ้มต่ำเยือกเย็นราวกับฤดูหนาวได้
เรียกสติเขากลับมา

“นายคือ...”

“ฉันชื่อเงินทิง! เรียกฉันว่าทิงทิงก็ได้นะ!”

ปฏิกิริยาของเงินทิงดูร้อนรนไปหมด เพราะเขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้
ไม่เพียงแต่ใส่เสื้อของคนอื่นอยู่ แต่เขายังไม่ได้ใส่กางเกงด้วย
และคนอื่นที่ว่า ก็น่าจะเป็นคนที่อยู่ตรงหน้าเขาแน่แหละ

ทดลองอ่าน

หลังจากนั้น เมื่อได้ก็ตามที่เงินทิงนึกภาพตอนเจอกับเผยอี่เหยา ครั้งแรก หน้าของเขาจะร้อนผ่าวด้วยความเขินอายไปอีกนาน ยิ่งคิดก็ยิ่งเขิน ยิ่งเขินก็ยิ่งประหับใจ

เงินทิงรู้สึกว่เผยอี่เหยาเป็นคนดีมาก เพราะเขาไม่มีสีหน้าแปลก ๆ เลยแม้แต่น้อย เขาทำเหมือนว่คนที่ใส่เสื้อยืดพร้อมขาขาวใหญ่ ๆ เปลือยเปล่า ตรงหน้าเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งในห้องทดลอง เงินทิงจึงลดความกระอัก-กระอ่วนลงไปได้บ้าง

ถึงตอนนี้หรวนชินก็ตามมาจนจะถึงพอดี

เผยอี่เหยามอง...ไปที่ขาของเงินทิง แล้วออกจากห้อง ปิดประตูให้แบบหนึ่ง ๆ เงินทิงได้ยืนทั้งคู่คุยกันอยู่ข้างนอก คราว ๆ ว่า เผยอี่เหยาไม่เจอแม่ตอนกลับมา จึงไม่รู้เลยว่าเงินทิงอยู่ในบ้าน

เงินทิงถือโอกาสนี้รีบใส่กางเกง แต่เอวใหญ่เกินไปอีกเท่าตามคาด เขาจึงต้องใช้มือดึงเอาไว้ด้วย

ผ่านไปไม่นานประตูห้องก็เปิดออกอีกครั้ง คนที่เข้ามายังคงเป็นเผยอี่เหยา

หน้าของเงินทิงยังคงแดงก่ำ เขายิ้มแห้ง ๆ และหัวเราะแหะ ๆ สองที “เอ่อ ขอขอบคุณนะสำหรับเสื้อผ้า ได้ยินว่นายก็เรียนที่มหาวิทยาลัย N เหมือนกัน เตียวฉั่นกลับไปซึกแล้วจะเอามาคืนให้นะ...”

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

เผยอี่เหยามองเขาด้วยสายตาว่างเปล่าเงียบๆ จากนั้นก็หันหลังเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า

เงินทิงยืนค้างอยู่ตรงนั้น คิดว่าเขาคงโกรธซะแล้ว ขณะที่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เขาก็เห็นเผยอี่เหยาเปิดตู้เสื้อผ้าตู้ที่อยู่ในสุด แล้วหยิบชุดกีฬาสีน้ำเงินออกมา

“เปลี่ยนเป็นชุดนี้สิ” เขายื่นชุดให้เงินทิง

“หืม?” เงินทิงยังไม่ค่อยเข้าใจ

เผยอี่เหยาไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงหันหลังเดินออกจากห้องไปอีกครึ่งเงินทิงพิงพื้เคาะที่ชุดที่อยู่ในมือ แม้ว่าจะดูเก่า แต่เนื้อผ้าดีและนุ่มมาก เมื่อสะบัดเสื้อออกก็เห็นคำว่า [King Edward's School] ตัวเล็กๆ ปักอยู่บนนั้นหนึ่งแถว

ทำให้นึกถึงเรื่องที่อีกฝ่ายเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ทั้งนี้เงินทิงยังงุนงงอยู่ว่าทำไมตัวเองที่สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามเซนติเมตรถึงสวมชุดมัธยมปลายของเผยอี่เหยาได้พอดี

ไม่สิ บางทีอาจจะไม่ใช่มัธยมปลาย น่าจะเป็นชุดตอนอยู่มัธยมต้นมากกว่า เพราะเท่าที่ประเมินจากสายตา ความสูงของเผยอี่เหยาอย่างต่ำก็น่าจะหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร มากสุดชุดนี้คงเป็นชุดสมัยเรียนมัธยมศึกษาปีที่สามสินะ

เงินทิงคิดอยู่เงียบๆ ใบหน้าที่เคยร้อนผ่าวดีขึ้นมากแล้ว เมื่อเขาเปลี่ยนชุดเสร็จเรียบร้อยก็ลงมาข้างล่าง แต่เผยอี่เหยากลับออกจากบ้านไปก่อน ดูเหมือนว่าเขารีบกลับมาเอาของบางอย่างและไม่ได้กลับไปมหาวิทยาลัย

หรวนชินกำลังขำลูกตัวเองที่คิดจะมาก็มาคิดจะไปก็ไป เมื่อหันมาเห็นเงินทิง แวตาก็ฉายความประหลาดใจ “ไอ้โฮ ชุดนี้เหมาะกับทิงทิงมากเลยล่ะ”

เงินทิงที่สวมชุดกีฬาสีน้ำเงินดูเด็กมาก คราวนี้ไม่ใช่เพราะส่วนสูง แต่เขาดูอ่อนวัยมากจริงๆ ประกอบกับเลือดฝาดอ่อนๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่บนใบหน้า ยิ่งทำให้น่าเอ็นดูเป็นพิเศษ

ถ้าเผยอี่เหยาใส่ชุดนี้แล้วเปรียบเป็นก้อนน้ำแข็งสีฟ้าก้อนหนึ่ง เงินทิงก็คงเป็นบิงซูสตรอร์เบอร์รี่ชามหนึ่งนั่นเอง

เงินทิงรู้สึกได้ถึงความใส่ใจที่หรววนซินมีให้ แม้แต่เจ้าบะหมี่เนื้อเองก็มาดม ๆ อยู่รอบตัวเขาไม่ห่าง ตามที่หรววนซินเล่า มันถูกนำตัวขึ้นเครื่องบินกลับมาจากต่างประเทศ จึงถือว่าเป็นสุนัขไฮโซตัวหนึ่ง

มันเองก็ทำตัวไฮโซสมฐานะ โดยชอบทำท่าทางเยอหยิ่งเหมือนนางพญา เมื่อดมกลิ่นจนแน่ใจแล้วว่าเงินทิงปลอดภัย มันก็ขึ้นมา นั่งอยู่ข้าง ๆ มือของเขา หันบั้นท้ายใหญ่นุ่มฟูให้ ก่อนจะหันมามองอย่างสง่างาม

เงินทิงล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงใช้มือลูบไปที่บั้นท้ายนุ่ม ๆ ของมันข้างเป็นสัมผัสที่รู้สึกดีมาก ๆ เลย

“โฮ่ง!” เจ้าบะหมี่เนื้อกระทุกบั้นท้าย แล้ววิ่งปรี๊ดไปหลบหลังหรววนซิน จากนั้นก็ค่อย ๆ โผล่หัวออกมามองประหนึ่งหญิงสาวผู้ดีที่จะโดนทำมิดีมีร้าย

หรววนซินไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “เล่นตัวจริง ๆ”

หรววนซินยังคงนึกเสียดายที่เผยอี่เหยารีบออกไปก่อนโดยที่ไม่ได้ทำความรู้จักและผูกมิตรกับเงินทิงอีกสักหน่อย เธอเลยชวนเงินทิงกินข้าวเย็นด้วยกัน ก่อนจะให้คนขับรถไปส่งที่มหาวิทยาลัย

“นอกจากเรื่องเรียนแล้ว อาเหยาก็ก็น่าสนใจเรื่องอื่นเลย น่ากลัวว่าเขาจะเครียดเกินไป ไม่รู้ว่านิสัยเหมือนใคร ยังไงก็ฝากน้องด้วยนะ หิงทิง ครั้งหน้ามาบ้านน่าพร้อมน้องนะ เดี่ยวน่าจะทำซีโครงหมูเปรี้ยวหวานให้กิน”

ก่อนจะกลับ หรววนซินไม่ลืมฝากฝังเผยอี่เหยาให้เงินทิงช่วยดูแล แม้เงินทิงจะรู้สึกว่าคนที่ตัวสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าขึ้นไปนั้นไม่จำเป็นต้องฟังเขาหรอก แต่ก็ตอบรับโดยดี

กว่าจะกลับถึงหอพักก็ห่มครึ่งเข้าไปแล้ว

เงินทิงมัวแต่คิดว่าเคยเห็นเผยอี่เหยาที่โหนดตาลอดทาง ขนาดหยางซู่หลินเดินมาอยู่ตรงหน้า เขายังไม่ทันรู้สึกตัวด้วยซ้ำ

หยางซู่หลินยกมือขึ้นมาโบกไปมาตรงหน้าเงินทิง “นี่ หิงทิงน้อย?”

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

เงินทิงจึงได้สติกลับมา พอมองซ้ายมองขวาเห็นห้องโถงๆ ก็ถามขึ้นว่า “อีกสองคนไปห้องแล็บกันอีกแล้วหรือ ทำไมนายอยู่หอคนเดียวล่ะ”

หยางซู่หลินอยู่ฝ่ายข่าวของมหาวิทยาลัย และเป็นพวกอยู่เฉยไม่เป็นฆ่าเขาให้ตายยังง่ายกว่าการปล่อยเขาให้อยู่คนเดียว

“ฉันรอนายอยู่เฝ้า!” หยางซู่หลินรีบดึงเงินทิงให้นั่งลง น้ำเสียงฟังดูหุดหิด “นายไม่รู้อะไร ตอนบ่ายนะมีเรื่องเด็ดๆ เยอะเลย ทุกคนดูว่างกันซะเหลือเกิน ถ้านายชวนชวายและมีจินตนาการขนาดนั้น คงเข้าวงการบันเทิงไปแล้ว”

“ถ้าฉันเข้าวงการบันเทิง ดีที่สุดก็คงเป็นได้แค่ตัวประกอบ” เงินทิงครุ่นคิด

“จะเป็นแบบนี้ได้ยังไงเล่า!”

“ทำไมจะไม่ได้ ภาพลักษณ์ของฉันเป็นได้แค่บรอนซ์ชายข้างบ้านไม่กี่ตัวสำรองตลอดไปนั่นแหละ” เงินทิงครุ่นคิดแล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “บางทีฉันอาจจะรับบทเป็นฆาตกรโรคจิตก็ได้นะ ยิ่งบทต่างกับตัวจริงมากเท่าไรก็ยิ่งน่าสนใจ นายรู้ไหม หนังสือสวนสอบสวนที่ฉันแนะนำให้นายดูครั้งที่แล้วนะ สุดท้ายแล้วตัวบอสใหญ่ที่สุดก็คือคนที่ยิ้มแบบจริงจังที่สุดนั่นแหละ...”

“พอๆๆ ขอร้องละ ไม่ต้องพูดแล้ว...” หยางซู่หลินมองดวงตาที่ระยิบระยับด้วยความตื่นเต้นของเงินทิง และคิดว่าไม่ควรคุยเรื่องนี้กับเขา

สุดท้ายเขาก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ซูลัวให้คนมาหานาย แต่ไม่ได้มาหาตรงๆนะ เขาฝากให้ฉันมาบอกว่าอยากนัดเจอกับนาย”

เงินทิงนั่งไปครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “นายหมายความว่าเธอให้คนมาหานาย เพื่อให้ฉันมาบอกฉันว่าอยากนัดเจอกับฉันนี่หรือ”

หยางซู่หลินพยักหน้า

เงินทิงพูดออกมาซื่อๆ “ถ้าเธอไม่ได้ตั้งใจจะข้องเกี่ยวกับฉันแล้วยังทำแบบนี้ แล้วถ้าเราอยู่ในหนังสือสวนสอบสวนแบบที่ฉันเพิ่งพูดถึง เธอยุ่รอดไม่ถึงสามนาทีหรอก”

หยางซู่หลิน “แล้ว...นายจะตอบไปว่าไง”

“ฉันไม่ไป”

“จะปล่อยให้เบลอจริงเหรอ ไม่ไปฟังหน่อยเหรอว่าเธอจะพูดอะไร”

“หิงหิงไม่อยากฟังจริงๆ”¹

“ที่จริงจะไม่สนใจเธอก็ได้แหละ คิด ๆ ดูแล้วในข่าวลือพวกนั้นนายคือคนที่ถูกสารภาพรัก ไม่ได้เสียหยาอะไรสักหน่อย...อืม เรื่องนี้ยังงี้ก็ได้เปรียบ!”

เงินหิงพูดเพียงไม่กี่คำ หยางซูหลินก็คล้อยตามเขาแล้ว อีกทั้งเงินหิงก็ไม่อยากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องซุบซิบนินทานี้อีกแล้ว ดังนั้นถ้ามีคนส่งข้อความมาถาม เขาก็จะตอบแค่ห้าพยางค์ว่า [ฉันไม่รู้เรื่องเลย]

คำว่า “เลย” นั้นสำคัญมาก เพราะถ้าไม่มีก็จะดูเย็นชาเกินไป แต่พอมีแล้วกลับแสดงให้เห็นว่าเงินหิงทั้งแปลกใจและไม่รู้เรื่องจริงๆ

หยางซูหลินเพิ่งสังเกตว่าเงินหิงเปลี่ยนชุด เขาคิดไปเองว่าในที่สุดเงินหิงก็ตาสว่างและหัดสนใจเรื่องการแต่งตัวสักที

เงินหิงเลยเล่าเรื่องน้ำฝนไม่ให้ฟังคร่าว ๆ แต่ไม่ได้พูดชื่อของเหยื่อเหยา บอกแค่ว่าเป็นชุดของรุ่นน้อง เพราะเมื่อไรที่นึกถึงเหยื่อเหยา ก็จะอดคิดถึงช่วงเวลาอายุตอนนั้นไม่ได้ ราวกับว่าเขายังจดจำความรู้สึกที่ลมจากหน้าต่างพัดมาโดนต้นขาที่เปลือยเปล่าของตัวเองได้อยู่เลย

ลมเย็นเยือก

ยิ่งไปกว่านั้นคือ ถึงแม้ว่าจะอยู่มหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ด้วยความที่เหยื่อเหยาเป็นคนหนึ่ง ๆ เงินหิงจึงคิดว่าคงไม่ต้องข้องเกี่ยวกับสักเท่าไร

หยางซูหลินไม่ได้สนใจรุ่นน้องที่พูดถึงมากนัก จึงไม่ได้ถามอะไรมาก แล้วใจจดใจจ่อจะคุยเรื่องซุบซิบกับเงินหิงต่อ

แต่เงินหิงคิดไม่ถึงเลยว่าผ่านไปเพียงแค่วันเดียว เขาจะได้ยินชื่อเหยื่อเหยาอีกครั้ง แบบพุ่งเข้าสู่สายตาเขาอย่างจังเสียด้วย

¹ หิง (๗) แปลว่าฟัง ในที่นี้หิงหิงกำลังพูดว่า “หิงหิงไม่อยากฟัง” เป็นการเล่นเสียงกับชื่อตัวเอง

กึ่งกึ่งไป? ใจคนน่ารักจริงๆ :

“เงินทิง! ตื่นเร็ว มีข่าวใหญ่แล้ว!”

ตอนเช้า เวลาเก้าโมงครึ่งในวันสุดสัปดาห์ ยังไม่ถึงเวลาตื่นของเงินทิง หยางซู่หลินก็ตะโกนปลุกเขาเสียงดังโหวกเหวก เจ้าตัวลืมหูลืมตาขึ้นมาด้วยความงัวเงีย ยังไม่ทันลุกขึ้นหนึ่งก็มีโทรศัพท์ที่ยื่นมาตรงหน้า

“นายดูสิ มีข่าวใหม่มาอีกแล้ว กระแสขึ้นลงง่ายจริงๆ...”

เงินทิงไม่ขยับเขยื้อน สายตาจับจ้องไปที่หน้าจอโทรศัพท์มือถือถือดูกระหึ่มยอดนิยมล่าสุด [หนุ่มหล่อที่สุดในมหาวิทยาลัยเปลี่ยนคนแล้ว? โจวเจิงโดนโค่นตำแหน่ง?]

เดี๋ยวนะ ชื่อนี้ทำไมคุ้นๆ

เผยอี่เหยา!

จู่ๆ เงินทิงก็ลุกพรุดขึ้นนั่ง ทำเอาหยางซู่หลินสะดุ้งโหยง “ทำไมมีอะไรเหรอ”

เงินทิงยังไม่ทันพูดอะไร เขาตั้งโทรศัพท์มือถือเข้ามาดูเนื้อหาข้างในอย่างละเอียด จึงค่อยๆ รู้ว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ กระทั่งเกี่ยวกับเผยอี่เหยาแซงกระหึ่มเรื่องอื่นๆ ชาติลอย จนกลบเรื่องรักสามเส้าไปเลย

เพียงชั่วข้ามคืน หนุ่มฮ็อตของมหาวิทยาลัยก็ถูกจัดอันดับใหม่เสียแล้ว ทั้งเท่และมีเสน่ห์ขนาดนี้ก็เหมาะสมแล้วละ

ด้วยความที่โจวเจิงเป็นหนุ่มฮ็อตของมหาวิทยาลัยมาสองปีซ้อน ความนิยมของเขาย่อมไม่ตกลงมาง่ายๆ ในกระหึ่มจึงยังมีคนเชียร์อยู่

ตอนนั้นเองที่เงินทิงเริ่มจำได้ว่าเคยเห็นเผยอี่เหยาที่ไหน มันเป็นส่วนช่วงปลายเดือนกันยายน ระหว่างการฝึกทหารของนักศึกษาใหม่ มีภาพถ่ายบางภาพหลุดมาในเว็บเพจของมหาวิทยาลัยและในโมเมนต์²

พระเอกของภาพคือเผยอี่เหยา

เงินทิงครุ่นคิด ในขณะที่มือถือสไลด์หน้าจอโทรศัพท์มือถือไปด้วย ไม่นานเขาก็เห็นกระหึ่มหนึ่งตั้งขึ้นมาอยู่ด้านบนสุด โดยมีหัวข้อว่า [น้องใหม่

---

² Moments คือฟีเจอร์หนึ่งในโปรแกรมวีแชต ใช้เพื่อแบ่งปันรูปภาพและความรู้สึกในแต่ละวันคล้ายโพสต์ในเฟซบุ๊ก

ถือน้ำมันออกลาดตระเวนมาแล้วจ้า ออกผายไหล่ผึ่งเทไม่ไหวแล้วววว!]

คนตั้งกระทู้ดูท่าจะตื่นตื่นมาก ข้อความจึงแทบจะอยู่ในหัวข้อทั้งหมดแล้ว เนื้อหาข้างในมีแต่เซตภาพน่ากรี๊ดรัว ๆ รูปเผยอี่เหยาใส่ชุดลายพราง ทำทางซิ่งซัง ยืนบ้าง หมอบบ้าง ถือน้ำมันมือเดียว แอบซุ่ม หมอบคลาน เล็งปืน และเข้าช่องกระสุน หากเอาภาพนิ่งทั้งหมดมาเชื่อมต่อกันก็แทบจะเหมือนภาพเคลื่อนไหว

เงินทิงนึกถึงครั้งแรกที่ตัวเองได้เห็นรูปเซตนี้ของเผยอี่เหยา ตัวเขาก็ตะลึงเหมือนกัน เพราะพวกเด็กผู้ชายไม่มากก็น้อยต่างต้องมีประสบการณ์ในค่ายทหารทั้งนั้น แต่เผยอี่เหยาทั้งหลายและเทกว่าใคร เครื่องหน้าดูดีได้รูปไปหมด แม้จะดูเย็นชาไปสักหน่อยแต่ก็เหมาะกับฉากแบบนี้ ทั้งเวทิตอนเล็งปืนที่หนักแน่นมั่นคง และคราบเหงื่อที่ไหลตามสันกรามของใบหน้าอันเคร่งขรึม เซ็กซี่เป็นบ้าเลย

ยิ่งขาคู่นั้นนะ ไม่ต้องพูดถึง ยาวจนรูปถ่ายยังเก็บไม่หมด

เงินทิงแอบอิจฉานิดหน่อยเป็นธรรมชาติของมนุษย์

ท่าทางการเล่าเรื่องที้อกรสออกชาติของหยางซูหลินขัดจังหวะความคิดของเงินทิง “ฉันได้ยินมาจากเพื่อนฝ่ายข่าวว่าเผยอี่เหยาซึ่บักไบค์กลับมาเมื่อคืนตอนประมาณสี่ทุ่ม เจ๋งมาก รุ่นใหม่ชะด้วย ตัวรถทำจากโลหะ ดีไซน์ก็ปราดเปรียว สวยแบบดิบ ๆ เก๋ ๆ เทกว่ารถสปอร์ตอีก! เสียงตอนสตาร์ทเครื่องดังไกลเป็นกิโล คนเขาได้ยินกันหมด! ที่สำคัญนายนั้นตัวสูงชะมัด ขนาดขึ้นนั่งบนรถแล้วเท้ายังถึงพื้น พอที่ยามที่หน้าประตูขวางไว้ บอกให้ถอดหมวกกันน็อกนะ แม่เอ๊ยยยย!...จู้ ๆ ๆ ถ้าวั้นไหนฉันหล่อได้แบบนั้นก็คงดี ไม่ต้องห่วงว่าจะหาแฟนไม่ได้เลย! สาว ๆ คงต่อแถวตั้งแต่ตรงนั้นจนถึงย่าน 1912³!”

ตอนแรกเงินทิงจะบอกว่าเวอร์เกินไปหรือเปล่า แต่พอได้ยินประโยคที่ว่า “ขึ้นนั่งบนรถแล้วเท้ายังถึงพื้น” เขาก็หุบปากเงียบ

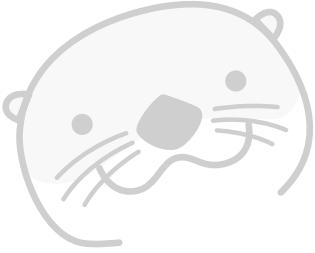
³ ย่าน 1912 เป็นย่านการค้าและบันเทิงที่มีชื่อเสียงของเมืองหนานจิงหรือหนานกิง ซึ่งมีการผสมผสานสถาปัตยกรรมทั้งสไตล์จีนและตะวันตกเข้าด้วยกัน

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆนะ

หยางซูหลินสรุป “อย่างนี้ถึงจะเรียกว่าเท่ของจริง! โจวเจิงเทียน
ไม่ติดเลย อ่อนชะมัด!”

เฉินทิงยิ้ม ในใจนึกขอบคุณเผยอี่เหยา พอมีเรื่องอีกฝ่ายเข้ามา
ไปเรียนวันพรุ่งนี้คงมีคนเข้ามาถามเรื่องของเงินทิงน้อยลงไปมาก ตัวเขาเอง
ก็ไม่อยากให้ความสำคัญกับข่าวซุบซิบพวกนั้น มันเสียทั้งเวลาและพลังชีวิต
ตรงกับที่ใจเขาคิดเลย

จะว่าไป เผยอี่เหยานี้เป็นคนดีจริงๆนะ

ทดลองอ่าน

ในชั้นเรียนวันจันทร์ ทุกคนมุ่งความสนใจไปที่โจวจิ้งและ
เผยอี่เหยาตามคาด

แต่แน่นอนว่าเพื่อนร่วมชั้นของเงินทิงยังคงให้ความสำคัญกับเรื่อง
ของเขามากกว่า ทุกคนคอยเดินวนเวียนเข้ามาคุยทันทีที่มีเวลาว่าง

“อย่าไปสนใจเรื่องที่พูดกันในอินเทอร์เน็ตพวกนั้นเลยนะทิงทิง”

“ใช่ ทิงทิง ใครจะไปรู้ว่าพวกนั้นมีเจตนาอะไร แค่ว่าพวกเรารู้ว่านาย
เป็นยังไงก็พอแล้ว”

“แต่เรื่องของซูลู่กับโจวจิ้งมาเกี่ยวกับนายได้ยังไงอะ นายรู้จัก
พวกเขาเหรอ”

เงินทิงฟังแต่ละคนพูดจนจบอย่างอดทน แล้วยิ้มเจื่อนๆ “ที่จริง
ตอนนี้ฉันก็ยังไม่รู้เลย”

ทุกคนรู้สึกสงสารและรีบปลอบเขาอีกหลายคำ

ห้องเรียนนี้เป็นคลาสใหญ่พอดี จึงมีนักศึกษาจากหลายสาขามา
เรียนรวมกันแน่นอนว่าเงินทิงไม่สามารถซ่อนตัวไม่ให้ใครเห็นได้ ยิ่งเขา
เป็นหนึ่งในตัวเอกของข่าวลือนี้ด้วยแล้ว ถึงเผยอี่เหยาจะฮือตจนกลบข่าว
แค่ไหน แต่ก็ไม่ได้อยู่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเงินทิงเดินเข้ามาในห้อง
ทุกสายตาก็ยังจับจ้องมาที่เขาจากทุกทิศทาง

เงินทิงยังคงภาพลักษณ์กระต่ายขาวไร้เดียงสาไว้ได้อย่างไม่สิ้นคลอน

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

มีเพียงหยางซูหลินเท่านั้นที่รู้ว่า เมื่อผ่าดูด้านในกระต่ายขาวตัวนี้มันอาจจะ
เป็นสีดำ

เพราะอย่างนี้เงินทิงจึงใช้เวลาตลอดช่วงเช้าอย่างสบายใจ ไม่ว่าใคร
จะพูดยังไงก็ทำเป็นเฉยๆ

ช่วงบ่ายเป็นคลาสเรียนวิชาเอกทั้งหมด หยางซูหลินและเพื่อนผู้หญิง
ในห้องกำลังคุยกันเรื่องงานปาร์ตี้สุดลับตาห์นี้ จึงถามเงินทิงว่า “ครั้งนี้
มีนักเรียนใหม่มาพอดี มันเป็นงานปาร์ตี้ครั้งแรกหลังจากฝึกทหารจบเลยนะ
ต้องคึกคักมากแน่ๆ นายจะไปไหม”

งานนี้ถือเป็นไฮไลต์ของมหาวิทยาลัย N ไม่ว่าจะเรียนอยู่ปีไหนสาขา
อะไรก็เข้าร่วมได้ ซึ่งงานปาร์ตี้ที่จัดในเดือนแรกหลังจากฝึกทหารเสร็จ
ในแต่ละปีจะยิ่งใหญ่อลังการที่สุด

ปีที่แล้วเงินทิงเคยไปงานนี้ แต่แค่ครั้งนั้นครั้งเดียว หลังจากนั้น
ก็ไม่เคยไปอีกเลย เขารู้สึกกลัวๆ ว่างานปาร์ตี้ไม่เหมาะกับขาสั้นๆ ของเขา

“ฉันคงไม่ไป” เงินทิงปฏิเสธเหมือนเคย

“ครั้งนี้เผยอี่เหยาต้องไปด้วยแน่ๆ เพราะเป็นธรรมเนียม พวกเรา
ไปดูกันเถอะ ยังไม่ชอะคนเยอะขนาดนั้น นายก็ไม่จำเป็นต้องตื่นหรอก”
หยางซูหลินอยากให้เงินทิงไปด้วยจริงๆ เท่าที่เขาเห็น ชีวิตของเงินทิง
ช่างจืดชืด ยังไม่แก่ก็ดื่มชาสมุนไพรเก่าก็ชอะแล้ว แถมถ้าไม่ได้หมกมุ่น
อยู่กับเรื่องเรียน ก็จะไปฆ่าตัวตายในเกมอีกด้วย

และนี่มันศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดแล้วนะ ไม่นึกเลยว่ายังมีคนที่ไม่แอบ
เล่นโทรศัพท์มือถือในวิชาปรัชญาลัทธิมากซ์อยู่อีก

“เรามาคิดว่าจะแสดงอะไรในวิชาการสนทนาในสื่อภาพยนตร์และ
โทรทัศน์วันพรุ่งนี้กันดีกว่าไหม” เงินทิงรีบเปลี่ยนเรื่อง ถ้าเทียบกับ
กิจกรรมทางสังคมอย่างงานปาร์ตี้ เขารู้สึกว่าการแสดงในชั้นเรียนน่ากังวล
มากกว่า

อาจารย์ภาควิชาภาษาอังกฤษมักจะให้นักศึกษาในชั้นแสดงบทบาท
สมมติ บางทีก็ให้จับกลุ่มกันเอง บางทีก็จับสลาก แต่ส่วนใหญ่จะแบ่งกลุ่ม

ตามหอพัก

ซึ่งห้องเรียน 423 ของพวกเรามีผู้ชายที่มาจากหอพักเดียวกันทั้งหมดสามคน จับกลุ่มชายโสดสนิทได้พอดี บางครั้งจึงต้องมีคนรับบทเป็นผู้หญิงหนึ่งคนโดยไม่มีทางเลือก

พวกผู้หญิงในชั้นก็ชอบวิธีแบ่งกลุ่มแบบนี้เามาก ๆ และยังเรียกกลุ่มนี้ว่า “สามหนุ่มนักแสดง”

เงินทิงเคยแสดงละครทั้งเรื่อง *แฮมเล็ต*¹ และ *อลิซ*² และยังคงอ่านซอนเน็ต³ ให้เพื่อนนักศึกษาห้องอื่นฟังด้วย

หากให้โอกาสเงินทิงอีกครั้ง เขาจะเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรเพื่อสืบทอดกิจการต่อจากพ่อ แทนที่จะเรียนภาคภาษาอังกฤษที่แสนจะกวนใจนี้

แต่หยางซู่หลินตรงกันข้ามกับเงินทิง เขามีทักษะการแสดงเป็นเลิศ การบ้านแค่ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก เขากระแอมในคอทันที แล้วแอ็กตั้งประหนึ่งว่าตัวเองเป็นขุนนางผู้สูงศักดิ์ “ฉันจะเล่นเป็นมิสเตอร์ดาร์ซี่จากเรื่อง *สาวทรงเสน่ห์*”⁴

อู้อิ่งเหวิน ชายคนสุดท้ายของห้องได้ที่ รีบบอก “ฉันจะเล่นเป็นมิสเตอร์บิงลีย์”⁵

¹ *Hamlet* ประพันธ์โดยวิลเลียม เชกสเปียร์ เป็นบทละครแนวโศกนาฏกรรมเกี่ยวกับการล้างแค้นของเจ้าชายในเดนมาร์ก

² มีชื่อเต็มว่า *อลิซในดินแดนมหัศจรรย์ (Alice in Wonderland)* ประพันธ์โดยลูอิส แคร์รอล เป็นนวนิยายแฟนตาซีที่เด็กสาวนามว่าอลิซ หลุดเข้าไปในดินแดนมหัศจรรย์

³ *Sonnet* คือ โคลงสิบสี่บรรทัด กวีนิพนธ์แบบบังคับบ่งคัมภีร์รูปแบบหนึ่งของชาวยุโรป โดยเริ่มแพร่หลายมาจากอิตาลี

⁴ *Pride and Prejudice* ประพันธ์โดยเจน อออสติน เป็นนวนิยายพามัน ฉากอยู่ในประเทศอังกฤษยุคริเจนซี (ช่วงปี ค.ศ. 1811 - 1820) พระเอกของเรื่องคือมิสเตอร์ดาร์ซี่ คุณชายหนุ่มหล่อ ซาดิตระกูลดี เนื้อเรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่ครอบครัวเบนเน็ต ที่พยายามวางแผนให้ลูกสาว (หนึ่งในนั้นคือเอลิซาเบธ) ได้แต่งงานกับชายหนุ่มที่มีชาติตระกูลดี

⁵ ตัวละครรองจากเรื่อง *Pride and Prejudice* หนุ่มโสดผู้ร่ำรวยที่ไปตกหลุมรักพี่สาวของนางเอก และเป็นเพื่อนของมิสเตอร์ดาร์ซี่

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

เงินทิง “งั้นฉันเล่นเป็นพ่อนางเอก”

“ไม่ได้จะรัก ตัวละครสามตัวนี้ไม่ค่อยมีบทโต้ตอบกัน นายเล่นเป็นเอลิซาเบธหรือเล่นเป็นลูกสาวคนใดคนหนึ่งของบ้านเบนเน็ตก็ได้ไปเลือกเอา” หัวหน้าที่้องหลินเฉวียนหรือที่รู้จักกันในนามพี่เจี้ยนกล่าว

เงินทิงไม่ยอม หลังจากถกเถียงกันอย่างดุเดือด ทั้งสามคนจึงตัดสินใจเล่นเป็น...ลูกสาวคนที่หนึ่ง ลูกสาวคนที่สอง และลูกสาวคนที่สาม

นี่คือจิตวิญญาณอันล้ำค่าที่ไหลเวียนอยู่ท่ามกลางเหล่าชายร่วมชาติ “ถ้าจะตายก็ต้องตายด้วยกัน”

เมื่อสรุปเนื้อหาของการแสดงได้แล้ว แนนอนว่าทั้งสามคนต้องหาเวลาฝึกซ้อม และเพราะเงินทิงมัวแต่ยุ่งเรื่องการบ้าน จึงลืมเรื่องข่าวลือไปโดยปริยาย แล้วชื่อเสียงอันโด่งดังของเหยื่อเหยาและโจวเจิงก็ทำให้ข่าวลือจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เงินทิงชอบความรู้สึกเจียบสงบนี้เหลือเกิน แต่เมื่อมองไปที่ซุกกีฟ้าสีน้ำเงินตัวนั้นแล้วเขาก็กลับอึดอัดใจเล็กน้อย

วันนั้นหลังกลับจากบ้านตระกูลเฉย น้ำห้วนได้ให้เบอร์โทรศัพท์มือถือของเหยื่อเหยาเอาไว้ เพื่อที่เงินทิงจะได้คืนเสื้อผ้าให้เขาโดยตรง แต่ถ้าเงินทิงไปหาอีกฝ่ายตอนนี้ก็ต้องโดนนินทาอีกแน่

หรือว่าจะแอบไป

แต่จะทำลับ ๆ ล่อ ๆ เหมือนคนแอบชอบกันอย่างนั้นได้ยังไง

ตกเย็นเงินทิงเอนกายอยู่บนเตียง กำลังคิดว่าจะส่งข้อความไปหาเหยื่อเหยา เขาก็พิมพ์แล้วก็ลบ ลบเสร็จแล้วก็พิมพ์ใหม่อย่างลั้งเล

พอสี่ทุ่มกว่า รัมเมตหัวกะทิทั้งสองคนก็เดินตามกันกลับมายังหอพัก แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “คลื่นลูกใหม่ฆ่าคนเก่า ๆ ตายเรียบเลย...”

เงินทิงและหยางซู่หลินโผล่ศีรษะออกมาจากเตียงทั้งสองฝั่ง แล้วฟังราวกันขอบเตียง ถามพร้อมเพรียงกันว่า “มีอะไรอีก”

เด็กหัวกะทิก็มปัญญาของเขาเหมือนกัน เพราะคนเก่ง ๆ ของภาควิชา

ฟิลิกส์แทบจะไม่มีโครมาโค่นตำแหน่งได้เลย ซึ่งไม่เหมือนกับภาษาอังกฤษที่เงินหิงสามารถขยับขึ้นมาเป็น “คนที่ใช้ภาษาเก่งที่สุด” ได้เสมอ

“จะมีอะไรได้ล่ะ ในเส้นทางแห่งวิทยาศาสตร์เนี่ย สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่ความลึกลับของจักรวาลและไม่ใช่วัยชีวิตอันแสนสั้นหรอก แต่เป็นแสงเรื่องราวของอัจฉริยะต่างหาก!”

ชายที่สวมแว่นตากกลมหนามีสื่อว่าไปอวี๊ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัวหรือคำพูดติดปาก ก็คือคนบ้าวิทยาศาสตร์ๆ นี้เอง

ส่วนอีกคนชื่อว่าเจียงไห่ เขาเหมาะกับเชกสเปียร์มากกว่าเงินหิงซะอีก เขาขึ้นไปยืนบนเก้าอี้ด้วยขาข้างเดียว แล้วทำท่าตื่นเต้น “ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปโปรดจำชื่อชายคนนี้เอาไว้ เขามีนามว่า เผยอี่เหยา!”

เงินหิงกับหยางซู่หลินมองหน้ากัน ไม่คิดเลยว่าจะได้ยินชื่อของเผยอี่เหยาจากรูมเมตหั่วกะทิกี่ไม่ค่อยสนใจโลกภายนอกสองคนนี้

หยางซู่หลินอดถามต่อไม่ได้ “พวกนายรู้จักเด็กปีหนึ่งด้วยเหรอ”

“เจอเขาที่ห้องอาจารย์นะ” ไปอวี๊ดันแว่นตาขึ้น แล้วถามอย่างสงสัย “เผยอี่เหยานี้ดังมากเลยเหรอ”

“พวกนายยังไม่ได้เห็นหน้าเขาหรือไง”

“ยัง ตาของพวกเรามืดไว้เพื่อค้นหาลัทธิธรรมเท่านั้น!”

เจียงไห่พูดด้วยน้ำเสียงทรงพลัง ดวงตาของเขาเรียบเฉยจนหยางซู่หลินรู้สึกเกรงใจ ไม่กล้าบอกว่า ทฤษฎี “ความงามคือความยุติธรรมคนหน้าตาดีไม่อาจจะพูดหรือทำอะไรก็ถูกไปหมด” ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางนั้น ใช้กับรูมเมตหั่วกะทิกี่ไม่ได้เลย

หลังจากนั้นสักพัก ไปอวี๊และเจียงไห่ก็หยุดพูดเรื่องเผยอี่เหยาแล้วเข้านอน พวกเขาไม่เสียเวลากับเรื่องนี้อีก เงินหิงมองข้อความที่ยังไม่ทันได้ส่ง ก่อนจะตัดสินใจลบทิ้งในที่สุด

รอลับตาหน้าแล้วกัน

วันรุ่งขึ้นทั้งสามคนร่วมมือกันจนการแสดงผ่านไปอย่างราบรื่น เรียนมาได้ปีกว่า เงินหิงเริ่มคุ้นชินกับการพูดด้วยสำเนียงแบบผู้หญิงฝรั่งเศส

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

และอังกฤษทุกรูปแบบแล้ว เขาจึงแสดงต่อหน้าผู้ชมที่หัวเราะเกี๋ยวกราวได้อย่างไม่เคอะเขิน

สำหรับงานปาร์ตี้สุดสัปดาห์ เงินทิงไม่ได้วางแผนว่าจะไป แต่สโมสรรักศึกษาที่รับผิดชอบการจัดสถานที่ขาดคนพอดีจึงเรียกให้เงินทิงไปช่วย

ตอนเงินทิงอยู่ปีหนึ่ง เขาอยู่ฝ่ายโฆษณาของสโมสรรักศึกษา ซึ่งมีข้อกำหนดในที่ประชุมว่า เมื่อขึ้นปีสองแล้วสามารถเลือกได้ว่าจะอยู่ทำงานฝ่ายนี้ต่อหรือไม่ ถ้าอยากเลื่อนชั้นก็แค่อยู่ต่อ แต่ถ้าไม่อยากทำแล้วก็สามารถถอนตัวและส่งต่อตำแหน่งให้กับรุ่นน้องปีหนึ่งได้

แน่นอนว่าคนที่เกี่ยวข้องอย่างเงินทิงเลือกไม่ทำต่อ จริงๆ แล้วตอนสมัครเข้าไปก็ตั้งใจจะลองสมัครสนุกๆ ผลคือหลายคนที่เป็นคู่แข่งไม่ได้รับเลือก แต่เขาก็กลับได้

หัวหน้าฝ่ายโฆษณานี้เป็นรุ่นพี่ปีสามที่เคยดูแลเขาเป็นอย่างดี ดังนั้นเงินทิงจึงต้องไปช่วยอย่างเลี่ยงไม่ได้

ในวันงาน เงินทิงมารายงานตัว ณ สถานที่จัดงานแต่เข้ตงู้ ไซตัวผู้เป็นหัวหน้าฝ่ายอยู่ข้างในแล้ว เมื่อเขาเห็นเงินทิงจึงทักทายด้วยความดีใจ “มาแล้วหรือ เจอนายตอนเปิดเทอมครั้งเดียว แล้วก็ไม่เห็นหน้าอีกเลยนะ”

เงินทิงหัวเราะอย่างเขินๆ เขากวาดตามองสนามกีฬาที่ว่างเปล่าแล้วถามว่า “ทำไมพี่ถึงอยู่คนเดียวอะ”

ไซตัวยกไหล่ “ฉันมาไว คนอื่นยังไม่ถึงนะ”

เงินทิงไม่ได้ถือสาอะไร เพียงรีบเตรียมงานกับไซตัวไปก่อน ไซตัวยังดูแลเขาดีเหมือนเคย และคงเพราะเห็นว่าเขาตัวเล็ก จึงไม่ได้ให้ทำอะไรมากนักนอกจากสูลมลูกโป่ง

ผ่านไปครึ่งวันเงินทิงสูลมลูกโป่งจนหมดแรง จึงนั่งพักสโตร์ดูโมเมนต์จนเห็นหยางซูหลินที่ออกไปตัดผมอย่างสบายใจ

YSL : [วันนี้ลู่กันนะ] *รูปภาพ*

เงินทิงกดโลโก้รูปของเขา จากนั้นก็หันมาสูลมลูกโป่งต่อ พลังมองดูผู้คนรอบตัวที่กำลังเดินกันขวักไขว่ คนอื่นๆ ก็มองเขาเช่นกัน เพราะคนที่

สามารถนั่งสูบลมลูกโป่งได้ทั้งวันโดยไม่เคลื่อนตัวไปไหนเลยถือเป็นคนแปลกคนหนึ่ง

“นั่นเงินทิงไซ่ไหม”

“ไซ่ เป็นไงล่ะ ไม่ผิดจากที่ฉันพูดไซ่ไหม น่ารักเป็นบ้าเลย!”

“ฮืออออ ดูผมหยิก ๆ กับแก้มป่อง ๆ นั้นสิ”

“ถ่ายรูป รูปถ่าย รีบถ่ายรูปเร็ว...”

เงินทิงไม่สนใจเสียงกระซิบกระซาบของผู้คนรอบข้างเลยสักนิด แต่ไม่อาจเพิกเฉยคนคนหนึ่งที่กำลังเดินตรงดิ่งเข้ามาได้ เพราะเห็น ๆ อยู่ว่าอีกฝ่ายตั้งใจเดินมาหาเขา

“ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย” คนที่เดินเข้ามาเปิดประเด็นทันที

เสียงกระซิบกระซาบเริ่มขึ้นอีกครั้ง

“ทำไมโจวจิ้งถึงมาที่นี่ล่ะ เขาไม่ได้อยู่ฝ่ายวิชาการหรือ”

“พูดเหลวไหล ก็มาหาเงินทิงนะสิ! เดินมาหาศัตรูหัวใจถึงที่ กำลังอารมณ์บ่จอยเห็น ๆ!”

“ตายละ แล้วจะไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือ!”

“ตอนแรกฉันคิดว่าเป็นแค่ข่าวลือ ตกลงสู่ลั่วสารภาพรักกับเงินทิงจริงหรือ!”

“...”

“รุ่นพี่มีอะไรรีเปล่าอะ” ดูเหมือนเงินทิงจะไม่รู้เจตนาของโจวจิ้ง เขาเงยหน้าขึ้นมองอย่างงุนงง มือก็ยังสูบลมลูกโป่งไม่หยุด

โจวจิ้งขมวดคิ้ว “คุยที่นี่ไม่สะดวก”

เงินทิงมองซ้ายขวา “ผมว่าก็ไม่มีอะไรไม่สะดวกนะ”

โจวจิ้งไม่แน่ใจว่าเงินทิงแกลังทำเป็นไม่รู้เรื่องหรือเปล่า และอาจเป็นเพราะแวตาลีซือไร่เตียงสาของอีกฝ่ายน่ารักเกินไป เมื่อแรกเริ่มโจวจิ้งจึงไม่คิดว่าข่าวลือจะหลุดมาจากเขาได้

แต่ซูลั่วปฏิสระอย่างหนักแน่นมาก่อนแล้ว เธอก็ไม่น่าจะโกหก

เมื่อคิดได้อย่างนั้น เขาจึงลดเสียงลงแล้วถามต่อ “ตกลงนายได้เอาเรื่องวันนั้นไปบอกใครรีเปล่า ทำอย่างนั้นทำไม”

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

“ปัง!” ทันทีที่ลั่นเสียง ลูกโป่งที่เงินทิงกำลังสูบลมก็ระเบิด โฉวเงิงตกใจ สะดุ้งโหยงแล้วมองไปที่เงินทิงทันทีด้วยความสงสัยว่าเขาตั้งใจหรือเปล่า แต่รอยยิ้มขอโทษของเงินทิงทำให้เขาลังเลอีกครั้ง

“โทษที่สระรูนท์ เมื่อก็เหม่อไปหน่อย”

“ช่วยตอบคำถามด้วย”

“ไม่ใช่ผม”

เงินทิงหยิบลูกโป่งใบใหม่มาสูบลมต่อ

“ไม่ใช่ นายจริงหรือ” โฉวเงิงถามย้ำ

“ทำอย่างนั้นแล้วผมจะได้อะไร” เงินทิงแทบจะหยุดอารมณ์คุกรุ่นในใจของตัวเองไม่ไหวแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองโฉวเงิงอย่างจริงจัง ชาวลิอ มันเงียบไปแล้ว และคนส่วนใหญ่ก็มีแนวโน้มจะเข้าใจว่าเรื่องระหว่างเขากับ ชูลัวเป็นเรื่องเข้าใจผิด แต่พอโฉวเงิงมาทำอย่างนี้อีก กลับเป็นการตอกย้ำ ชาวลิอ นั้นแทน

โฉวเงิงนั่งไป ดูเหมือนในใจจะได้คำตอบแล้ว แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา จากนั้นจึงพูดเตือนด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีนัก “ขอให้เรื่องนี้มันจบที่ตรงนี้ ฉันไม่อยากมาซักไซ้ไล่เลียงอะไรอีก หวังว่าจะคุยกับนายรู้เรื่องแล้วนะ หลังจากนั้นอย่าพูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีกล่ะ”

เงินทิง “Pardon?”

โฉวเงิงสูดหายใจลึก “ฉันบอกว่า...”

เงินทิง “บอกแม่มีงลิ”

โจวเอ็ง รู้สึกเหมือนตัวเองเพิ่งเจอเรื่องน่าสะพรึงกลัว วินาทีก่อนเงินหึ่งคนที่ใครๆ ต่างเห็นว่ามีค่าหรือเงินหึ่งจะสบถคำหยาบคายออกมา แต่วินาทีถัดมาเมื่อมีคนเข้ามาใกล้ เขากลับก้มศีรษะลงสูบลมลูกโป่ง ทำตัวเป็นเด็กนำเสนอที่ถูกรังแกเสียอย่างนั้น

คนที่เดินเข้ามาเป็นกองหนุนจ้องเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร “โจวเอ็ง นายมาหาหิงหิงของพวกเรามีเรื่องอะไรรีเปล่า จะพูดอะไรก็พูดให้มันดี ๆ หน่อย ที่นี่ไม่ใช่ฝ่ายวิชาการของพวกนายนะ”

โจวเอ็งรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก คล้ายเป็นโรคคออักเสบแบบเรื้อรัง แค่นี้ก็เจ็บปวดคนอื่น ๆ ในฝ่ายโฆษณาต่างกรูกันเข้ามาล้อมเขาไว้ทั้งสี่ด้าน เหมือนล้อมศัตรู

เขาทำอะไรไม่ได้จึงฮึดฮัดแล้วหมุนตัวเดินจากไป

คนตัวสูงในฝ่ายโฆษณาคนหนึ่งชูนิ้วกลางใส่หลังเขาอย่างเกลียดชัง “ไอ้อ่อนแอ้ย”

ไซ่ตัวถามเงินหิงอย่างเป็นห่วง “เขามาว่าอะไรนายรีเปล่า”

เงินหิงยิ้ม “เปล่าฮะ ขอขอบคุณนะพี่”

“ไม่มีอะไรก็ดีแล้ว ถ้าครั้งหน้าเขามาอยู่กับนายอีกก็เรียกฉันได้นะ”

พอไซ่ตัวพูดจบ คนอื่นๆ ในฝ่ายที่รู้จักกับเงินหิงต่างพากันพยักหน้าพร้อมช่วยเหลือ

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

แต่ไม่วายยังมีคนทนไม่ไหวถามขึ้นมา “เรื่องนั้น...ตกลงมันจริงรึเปล่า”

ครั้งนี้เงินทิงไม่ทำเป็นเฉยอีกต่อไปแล้ว เขาตอบกลับอย่างมั่นใจ “ไม่จริง แต่เขาเข้าใจว่าผมเป็นคนปล่อยข่าว”

ทุกคนไม่มีใครสงสัยคำตอบของเงินทิง เพราะเงินทิงไม่ได้เป็นฝ่ายรุกไปหาเขาก่อน แถมยังเป็นคนรักสันโดษ ขนาดหัวหน้าฝ่ายจะเลื่อนตำแหน่งให้ เขายังปฏิเสธ แล้วจะมาปล่อยข่าวให้ตัวเองเป็นจุดสนใจทำไม
ไอ้ใจเหมิงสมองกลวงเอ๊ย

เมื่อหยางซู่หลินตัดผมเสร็จเรียบร้อยแล้วและได้ยินข่าวเรื่องใจเหมิงก็โกรธมาก

“พรุ่งนี้ฉันจะเขียนเรื่องนี้ลงหนังสือพิมพ์ของมหาวิทยาลัย เพื่อเปิดโปงธาตุแท้ใ้ๆ ของใจเหมิง จะเขียนทั้งเวอร์ชันภาษาจีนและภาษาอังกฤษ จิกกัดให้ตายไปเลย!”

เงินทิงไม่รู้ว่าจะดีใจหรือเสียใจดี “นายไม่กลัวหัวหน้าฝ่ายระเบิดหัวเอาหรือไง”

หยางซู่หลินสะดุ้ง แต่ยังพูดต่ออย่างตื้อตึง “ไม่หอรอกน่า จีนอังกฤษสองภาษา ออกจะอินเตอร์! กล้ามาดูถูกพวกเรา มั่นนำหงุดหงิดซะมัดฉันจะไปขอให้เพื่อนห้องข้างๆ ที่อยู่เอกภาษาญี่ปุ่น ฝรั่งเศส รัสเซียอะไรพวกนี้ช่วยกันเขียนอีกแปดภาษา ต่ำให้ตายไปเลย! รับรอง ชื่อเสียงของเขาได้ดับคามหาวิทยาลัย N แน่ๆ!”

แล้วจู่ๆ ใจเหมิงที่กำลังเดินอยู่บนถนนก็หนาวสั่นขึ้นมา

บรรยากาศในสถานที่จัดงานดีขึ้น คำพูดของหยางซู่หลินทำให้ทุกคนหัวเราะมีความสุข เงินทิงอยู่ช่วยต่อและถือโอกาสกินข้าวกล่องไปด้วย

เมื่อถึงเวลาหนึ่งทุ่ม งานก็เริ่มอย่างเป็นทางการ

หยางซู่หลินไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ฝ่ายข่าว เพื่อเตรียมตัวทำสื่อบข่าวกพิเศษ

เดินทิงไม่มีอะไรทำ แต่ก็ยังไม่อยากกลับ เขาจึงขอบัตรพนักงานจากใช้ตัว แล้วยืนถือแก้วน้ำส้มอยู่แถวโต๊ะเครื่องติ่มเพื่อฆ่าเวลา

บนเวทีมีคนกำลังเป่าแซ็กโซโฟน เพลงแจ๊สบรรเลงเบาๆ ท่ามกลางแสงไฟสลัว

เพียงชั่วพริบตา แนวเพลงก็เปลี่ยนเป็นแนวสตีสไปเราะะ ทำลายบรรยากาศอันแสนอึมครึม

“ว้าย...” หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวเปลือยียบเท้าคู่เต้น ไบหน้าเธอแดงก่ำด้วยความขัดเขิน คนเล่นแซ็กโซโฟนขยิบตาหยอกเย้าจนเธอหน้าถอดสี

ห้องใหม่ส่วนใหญ่ยังคงประหม่า แต่เมื่อก้าวเข้ามาในสถานที่ครึกครื้นเช่นนี้ แคมโตนเสียงหัวเราะในซอลล์กระตุ้น ทุกคนจึงเริ่มกล้าสนุกสนานในมหาสมุทรแห่งความรื่นเริงนี้

จริงๆ แล้วเดินทิงชอบฉากแบบนี้มาก ในใจเงียบสงบ แต่รายล้อมไปด้วยความครื้นเครง โดยเฉพาะความรู้สึกที่เห็นอยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะเขาจะอยู่ตรงนั้นหรือไม่ ก็ยังรู้สึกสนุกสนานร่วมไปด้วยได้ ช่างรู้สึกดีเหลือเกิน

“นี่ๆ มาดูนี่ บอกแล้วว่ามูมนี่นะสุดยอด ทั้งการจัดวางองค์ประกอบแสงและเงา รางวัลพูลิตเซอร์¹ ปีหน้าต้องเป็นของฉันแน่” หยางซู่หลินคุยโวกับเพื่อนๆ อยู่อีกมุมหนึ่งของห้องอย่างภาคภูมิใจ

“มันใจในตัวเองซะเหลือเกินเนอะ แต่ต่อให้นายถ่ายดีกว่านี้แล้วจะมีประโยชน์อะไร สิ่งที่เราต้องการคือความปัง งานนี้ต้องปัง!”

“เผยอี่เหยามาหรือยัง ทำไมฉันยังไม่เห็นเขาเลย”

“เขาคงไม่ได้จะไม่มาจริงๆ หรอกนะ...”

“ไม่ได้สิ...ไม่ใช่ที่เราส่งคนไปตามหาเขากันแล้วหรอกหรือ”

“...”

หยางซู่หลินมีลางสังหรณ์ว่าอย่างไรคืนนี้เผยอี่เหยาก็คงต้องมา พอคิดได้

¹ Pulitzer Prize คือ รางวัลเกียรติยศของสหรัฐอเมริกาที่มอบให้แก่ผู้ทำงานในวงการสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งรวมถึงภาพถ่าย วรรณกรรม และบทประพันธ์เพลง

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

อย่างนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเข้าไปในกลุ่มวีแชตที่ใช้ชื่อว่า “กินไก่หัวเมือง” แล้วส่งข้อความออกไปอย่างว่องไว

YSL : [เผยอีเหยาอยู่ไหนแล้ว พวกนายเห็นเขาบ้างไหม]

ตงเปยต้าปาน² : [โรงพยาบาลฝั่งเหนือไม่มี]

คฤหัสถ์ผู้สงบนิ่ง³ : [ครึ่งชั่วโมงที่แล้วมีคนเห็นเขาอยู่ที่ร้านกาแฟในห้องสมุด! พวกผู้หญิงห้องเราเห็นมากับตาว่ารุ่นน้องคนนี้กำลังซื้อกาแฟอเมริกาโน่]

YSL : [พีหามา⁴ พีหามา เรียกพีหามา!]

พีหามา : [ว่า]

YSL : [พ็อยู่ไหน]

พีหามา : [ข้างหลังนายเนีย]

หยางซูหลินหันกลับไป เขาตกใจจนแทบจะขว้างโทรศัพท์มือถือทิ้งทันที “พีหามา ทำไมมาไม่ให้ลู่ไม่ให้เสียง!”

พีหามามีชื่อจริงๆ ว่าโก้วอี่ เป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวของมหาวิทยาลัย พีหามาไม่ได้พูดอะไรมาก สายตาเพียงจ้องไปท่ามกลางผู้คน “ซูลั่ว”

“What?” เมื่อหยางซูหลินหันไปมอง สายตาสะดุดเข้ากับซูลั่วที่สวมกระโปรงยาว ท่ามกลางผู้คนมากมาย เธอดูโดดเด่นที่สุดจริงๆ สีของกระโปรงตัวนี้เหมือนกับท้องฟ้ายามราตรีที่แต่งแต้มไปด้วยดวงดาว มันดูแพรวพราววิบวับเป็นพิเศษเมื่ออยู่ภายใต้แสงไฟในห้องจัดงาน

เมื่อเทียบกับเธอแล้ว พวกรุ่นน้องสาวๆ ก็ดูหมองหมดราศีไปเลย

“เรื่องข่าวลือหามาแล้วนะ ก็หลุดมาจากрумเมตของซูลั่วนั่นแหละ”

พีหมายืนกอดอก พอเปิดปากพูดก็เหมือนปล่อยฟ้าผ่าลงมา

“พีหามาสุดยอด!” หยางซูหลินไม่คิดเลยว่าเขาจะหาคนปล่อยข่าว

---

²ชื่อผลิตภัณฑ์ไอศกรีมแห่งของมณฑลเสยหลงเจียง

³มาจากคำว่า “ซานอู่จวีซือ” ซึ่ง “ซานอู่” แปลตรงตัวว่า ไร้สามสิ่ง ได้แก่ ไร้ปาก ไร้ใจ ไร้ที่ท่า สื่อถึงความสงบนิ่งไม่แสดงความรู้สึกใดๆ

⁴มาจากคำว่า “โก้วเกอ” ซึ่งคำว่า “โก้ว” (สุนัข) เป็นตัวเดียวกับคำว่า “โก้ว” ใน “โก้วใจตุ้ย” (ทีมลูกสุนัข) ที่แปลว่าปาปารัซซี และยังพ้องเสียงกับชื่อของโก้วอี่อีกด้วย

เจอจริง ๆ สมแล้วที่เป็นหัวหน้าทีมปาปารัสซี...เอ๊ย ไม่ใช่สิ หัวหน้าฝ่ายข่าว
 วิชาที่ต่อมาหยางซู่หลินนึกคิดขึ้นมาได้ จึงถามขึ้นว่า “เธอตั้งใจปล่อยข่าว
 หรือแค่หลุดปากบอกคนอื่น”

โก้วอี้ยักไหลโดยไม่ตอบอะไร

หยางซู่หลินจินตนาการถึงเรื่องราวความรักอันยุ่งเหยิงในทันที ตอนนั้น
 เองที่ซูลิ้วเห็นเงินทิงยีนพิงอยู่ตรงมุมห้อง เธอยืมให้เขา แต่ไม่ได้เดินเข้า
 มาหา

ความวุ่นวายตามหลังเธอมาติด ๆ เพราะโจวจิงก็มาถึงแล้วเช่นกัน

หยางซู่หลินเบิกตาโพลมองไปที่คนทั้งคู่ มือเกาะแขนโก้วอี้ยักไว้แน่น
 โดยไม่รู้ตัว “พี่หมา ๆ นี่เขาจะทำไมเนี่ย!”

โก้วอี้ยักลอกตา “แผนกลบข่าวลือล่ะ”

หยางซู่หลินเข้าใจความหมายทันที

ช่วงนี้โจวจิงดูน่าเวทนานิด ๆ อย่างแรกเลยคือสารภาพรักแต่กลับ
 ถูกปฏิเสธ ไหนจะถูกแย่งตำแหน่งหนุ่มหล่อที่สุดของมหาวิทยาลัยหลัง
 จากนั้นไปเพียงสองวัน เสียงลือเลือนถากถางมีมาอย่างต่อเนื่อง ใครใช้
 ให้ก่อนหน้านี้เขาไม่หัดถ่อมตัวสักหน่อยละ

ซูลิ้วดูเหมือนจะไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ แม้คนที่ทำให้ข่าวลือหลุด
 ออกไปจะเป็นรัฐมนตรีของเธอจริง ๆ แต่ภาพลักษณ์ของซูลิ้วก็เป็นเทพธิดา
 ผู้สมบูรณ์แบบมาตลอด ใคร ๆ ก็ชอบเธอ จึงน่ากลัวเหลือเกินว่าเธอจะรับ
 เรื่องนี้ไม่ได้

ถ้าซูลิ้วกับโจวจิงข้างานมาด้วยกันอย่างนี้ ข่าวลือก็คงจางหายไปเอง
 ไม่มีโจวจิงที่ถูกปฏิเสธ ไม่มีซูลิ้วที่ชอบเงินทิง มีแค่คนสองคนที่ใจตรงกัน
 แล้วคนที่สามของเรื่องนี้ละ เหลือแต่ความขายหน้านั่นละ

แน่นอนว่าพอซูลิ้วยื่นมือไปคล้อยแขนโจวจิง หยางซู่หลินก็ขมวดคิ้ว
 เพราะมีเสียงพึมพำหลังไหลมาจากทุกสารทิศ

“ว้าว...ฉันบอกแล้ว ซูลิ้วจะไปชอบเงินทิงนั่นได้ยังไง”

“ผู้ชายหล่อยังไงก็ต้องคู่กับผู้หญิงสวยอยู่แล้ว...”

“เงินทิงนั่นก็แค่อยากดัง อยู่ในมหาวิทยาลัยยังสร้างเรื่องเยอะขนาดนี้

กึ่งกึ่งไม่ใช่ว่าคนน่ารักจริงๆ :

ทำไมไม่ไปสร้างเรื่องในอินเทอร์เน็ตนะ จะได้กลายเป็นเน็ตไอดอลไปเลย
ตอนนี้กำลังฮิตหนุ่มน้อยหน้าใสแบบนี้ไม่ใช่เหรอ ฮ่าๆๆๆ”

“นี่ เบาๆหน่อย เงินทิงก็อยู่ที่นี่นะ!”

“อยู่เหรอ ไหน อยู่ไหน”

“...”

หยางซู่หลินทนไม่ไหว จังหวะนั้นเขาคิดอยากจะเถียงพวกนั้นกลับ
แต่ทันทีที่ก้าวเท้าออกไปได้แค่สองก้าว ก็สะดุดเข้ากับสายตาของเงินทิง
ที่จ้องมองมาจากอีกฟาก

รอยยิ้มที่คุ้นเคยทำให้หยางซู่หลินใจเต้นโครมคราม ‘ตายแน่ ตายแน่
ตายแน่นอน ทิงทิงสายโหดออกโรงแล้ว’

จริงๆ เขารู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก แต่แล้วจู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แวบ
เข้ามา เขาจึงส่งข้อความเรื่องรูมเมตของซูลู่ไปให้เงินทิง

เงินทิงพยักหน้าให้เขาจากที่ไกลๆ โกวอ้มองตามกลับไปกลับมา
ระหว่างทั้งสองคน สุดท้ายสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่เงินทิง

ทันใดนั้นเองเงินทิงก็ค่อยๆ เดินออกมาจากมุมมืด เขายืนอย่าง
สง่าผ่าเผยท่ามกลางสายตาของทุกคน โดยสวมเสื้อแขนยาวสีขาวและ
กางเกงยีนขาดๆ ซึ่งถ้าเทียบกับคนอื่นที่มาร่วมงานปาร์ตี้ในวันนี้ การแต่งตัว
ของเงินทิงก็ดูซิลเกินไปจริงๆ

โกวอ้อประทับใจใบหน้าที่สวยงามและเต็มไปด้วยความสดใสของ
เงินทิง ดูแล้วช่างน่าเอ็นดู แต่บุคลิกท่าทางกลับดูนิ่งเฉยไม่ยินดียินร้าย

นี่...เขาจะทำอะไรนะ”

โกวอ้อรู้สึกสงสัยมาก เขาจ้องเขม็งไปที่เงินทิงประหนึ่งเห็นข่าวใหญ่
ที่กำลังจะเกิดขึ้น

เงินทิงเดินตรงไปหาโจวเฉิงและซูลู่ท่ามกลางเสียงครื้นเครงที่ค่อยๆ
เจือจาง เขาไม่ได้มองแค่สองคนนั้น แต่กวาดตามองไปรอบๆ แล้วค่อย
จับจ้องไปที่พวกเขาทั้งคู่ “ฉันรู้ว่า มีบางคนคิดว่าฉันเป็นคนปล่อยข่าวลือนั้น
เพื่อเรียกร้องความสนใจ แล้วยิ่งเธอทั้งคู่มางานด้วยกันแบบนี้ ก็ยิ่งตอกย้ำ
ความคิดนั้นเข้าไปอีก”

ซู่ว่ขยับปากเหมือนอยากจะพูดบางอย่าง แต่โดนเงินทิงขัดเสียก่อน “แต่ขอถามสักคำนะ ไหนๆพวกเธอก็อยู่ด้วยกันแล้ว ทำไมถึงไม่แก้ข่าวล่ะ”

เววตาจริงใจและชัดเจนเหมือนลูกศรแหลมคมจากเงินทิงผู้มีหน้าตาน่าเอ็นดู ช่างบาดลึกจนทำให้เจ็บปวดเป็นพิเศษ

โจวเจิงมีสีหน้าไม่พอใจ แต่เงินทิงไม่ให้ออกาสเขาตอบกลับและยังคงพูดขัดจังหวะต่อไป “อีกอย่าง เรียกเรื่องความสนใจ เขาไม่ได้เรียกร้องกันแบบนี้ละ”

พูดจบ เงินทิงก็หันหลังเดินตรงไปที่เวที

สีหน้าของโจวเจิงเริ่มเครียดขึ้น เขาจะก้าวไปขวางเงินทิงแต่กลับโดนโก้วอ้อสกัดไว้ เพียงช่วงระยะเวลาสั้นๆ เงินทิงก็เดินไปอยู่หน้าเพื่อนร่วมงานกลุ่มที่อยู่ใกล้เวทีแล้ว ก่อนจะถามอย่างสุภาพ “โทษทีนะ ขอยืมผ้าคาดผมหน่อยได้ไหม”

อีกฝ่ายทำท่างุนงง แต่ก็รีบถอดส่งให้

จากนั้นเงินทิงยังยืมแหวนเงินลายหมาป่าสโตร์วินเทจและต่างหูแบบหนีบสีดำจากเพื่อนคนอื่น ๆ

เขาเดินต่อไปพร้อมกับสวมแหวนและต่างหูไปด้วย จากนั้นจึงนำผ้าคาดผมลายขาวดำขึ้นมาสวม เปิดผมที่ปรกหน้าผากขึ้นเผยให้เห็นใบหูแล้วก้มลงเพื่อฉีกรอยขาดของกางเกงยีนให้กว้างมากขึ้น

ใกล้ถึงเวทีแล้ว

เงินทิงยื่นขอบเวทีด้วยมือข้างเดียวแล้วกระโดดขึ้นไปอย่างง่ายดาย ดวนาที่นี่ทำเอาทุกคนตาค้าง หยางซู่หลินเองก็คาดไม่ถึงว่าเงินทิงจะทำอย่างนี้

เมื่อเงินทิงนั่งอยู่หน้ากล่องชุดและหยิบไม้กล่องขึ้นมาตีโน้ตตัวแรก ทั้งฮอลล์ก็เสียวกริบ

นี่เขากำลังจะตีกล่องเธอ

โจวเจิงอดกำหมัดแน่นไม่ได้ เขาเข้าใจสิ่งที่เงินทิงเพิ่งพูดขึ้นมาทันที “เรียกร้องความสนใจไม่ได้เรียกร้องแบบนี้ แล้วมันแบบไหนกันล่ะ”

“หรือแบบที่กำลังทำอยู่นี้”

“แต่ก็ แต่ก็” เงินทิงจับไม้กล่องถนัดมือแล้ว เขาสร้างบรรยากาศ

กึ่งกึ่งไปไม่ใช่คนน่ารักจริงๆ :

ด้วยการยกไม้กลองขึ้นมาเคาะเข้าด้วยกัน เพื่อบอกให้รู้ล่วงหน้าว่าลมพายุกำลังจะโหมกระหน่ำ แสงไฟบนเวทีทุกดวงต่างส่องมาที่เขา ภาพชายหนุ่มสวมผ้าคาดผมได้ลบความสติสน่ารักทิ้งไป กลายเป็นหนุ่มหล่อผู้มุ่งมั่น หัวหาญเต็มร้อย อย่างกับหลุดออกมาจากการ์ตูน

วินาทีต่อมา เสียงร่ำกลองทำให้ผู้คนชนหัวลุก ทุกครั้งที่ไม้กลองโบกสะบัดราวกับพายุฝนที่โหมกระหน่ำอย่างไม่หยุดยั้ง ต่างหุสิดำขึ้นเล็กๆ ที่เล่นแสงวิบวับนั้นกลับสว่างเป็นประกาย แหวนหลายหม่าปายนั่นยิ่งทำให้เขาดูดิบเถื่อนมากขึ้น

“ทิงทิง ทิงทิง!” หยางซู่หลินตื่นตื่นสุด ๆ

ทุกคนในงานปาร์ตี้ล้วนตกอยู่ในช่วงเวลาแห่งความบ้าคลั่ง โดยเฉพาะเพื่อนผู้หญิงรอบ ๆ ต่างมองเงินทิงด้วยแวตตาเป็นประกาย สิ่งที่พวกเขาเห็นคืออะไร เขายังเป็นหนุ่มน้อยน่ารักคนนั้นน้อยหรือเปล่า!

นี่มันแฟนหนุ่มชัด ๆ!

ซูลู่ก็ซูลู่เถอะ หนุ่มเทคนี่ต้องเป็นของพวกเรา!

ณ ตอนนั้นผู้คนที่กำลังตื่นตื่นก็เบียดเสียดรอบเวทีกันแน่นขนัด โจ้วเจิงและซูลู่ถูกดันจนไม่สามารถเบียดตัวออกมาได้ เพราะตำแหน่งที่พวกเขาอยู่น้อยไม่ไกลจากเวทีมากนัก

ทั้งคู่ไม่เคยอยากปลีกตัวออกจากสายตาของสาธารณชนขนาดนี้มาก่อนเลย

เรียกร้องความสนใจเหวอ เงินทิงแสดงให้เห็นแล้วว่าแบบไหนถึงเรียกว่าเรียกร้องความสนใจ แค่อใช้วิธีง่าย ๆ แบบนี้ก็ได้แล้ว แล้วเขาจะปล่อยข่าวลือให้มันเป็นเรื่องขึ้นมาทำไม!

ทั้งคู่ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียหน้า อยากไปให้พ้น ๆ จากตรงนี้

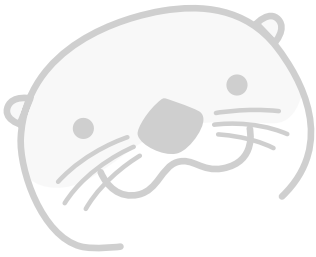
แต่หยางซู่หลินกับเพื่อน ๆ ฝ่ายชายยืนบลิ๊กทางอยู่ข้างหลังจนพวกเขาไม่มีทางออก ทันใดนั้นทิงทิงก็ร่ำกลองและตีโน้ตตัวสุดท้ายอย่างหนักแน่น เพื่อจบการแสดง

ผู้ชมยังคงเคลิบเคลิ้มไปกับเสียงกลอง

เงินทิงลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ขอบเวที ก่อนจะนั่งยอง ๆ มองโจ้วเจิง

และซูลัวที่อยู่ท่ามกลางผู้คน พวกเขาใกล้กันมากจนเห็นเม็ดเหงื่อที่ซึม
ออกมาจากหน้าผากและได้ยินเสียงหอบหายใจเล็กน้อยของเงินทิง

เงินทิงยิ้มมุมปาก “ทั้งสองท่านโปรดอย่าเชื่อข่าวลือ ตั้งใจเล่าเรียน
ไปเถอะ จะได้มีอนาคตที่สดใส”

ทดลองอ่าน